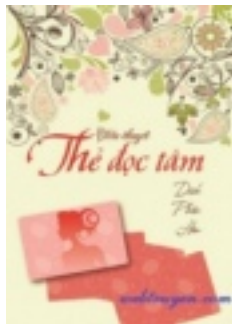

Thẻ Đọc Tâm

Contents

Thẻ Đọc Tâm	1
1. Chương 1: Trong Lòng Mỗi Người Phụ Nữ Hoàn Mỹ Đều Có Một Quái Thú	1
2. Chương 2: Một Cuộc Thử Nghiệm Chất Lượng	5
3. Chương 3: Một Buổi Sáng Bình Thường	6
4. Chương 4: Ánh Sáng Soi Chiếu Quá Khứ Của Mỗi Người	10
5. Chương 5: Cô Gái Không Được Tin Tưởng Thì Cũng Sẽ Không Tin Tưởng Vào Thế Giới Đây .	12
6. Chương 6: Nhanh Chóng Trưởng Thành Thì Sẽ Mau Hư Hỏng	13
7. Chương 7: Quyển Rũ	15
8. Chương 8: Kết Cục Là Mãi Mãi Không Có Bên Thắng	18
9. Chương 9: Chàng Trai Chỉ Yêu Bản Thân	19
10. Chương 10: Ý Nghĩa Của Chuyến Du Lịch	21
11. Chương 11: Đôi Lúc Người Ta Cũng Nói Xuôi Theo Số Phận	25
12. Chương 12: Cuộc Sống Có Thể Ép Tuổi Đời Mười Tám Đến Bước Đường Cùng	27

Thẻ Đọc Tâm

Giới thiệu

Nếu có một bảo vật, có thể biết rõ người đang đứng trước mặt mình, không chỉ nhìn thấy đáng vẻ củ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-doc-tam>

1. Chương 1: Trong Lòng Mỗi Người Phụ Nữ Hoàn Mỹ Đều Có Một Quái Thú

1. Dừng dừng xem cuộc sống thay đổi

“Cuộc sống như một bàn trà đầy những chiếc cốc[1]”, đây là lời giải thích về cuộc sống phổ biến nhất trong năm 2010.

[1] Ở đây, có cách chơi chữ: “chiếc cốc” () có phiên âm là “bei ju”, đồng âm với từ “bi kịch” (). Ý của câu này muốn nói, cuộc sống đầy những bi kịch.

Bạch Tiêu không hiểu tại sao mọi người đều có dáng vẻ “bi thương ngược dòng thành sông[2]” như vậy. Vì trên bàn trà cô luôn bày những món điểm tâm thơm ngon, không biết những “chiếc cốc” ấy được đặt ở đâu?

[2] Tên một cuốn tiểu thuyết của Quách Kính Minh, nội dung kể về câu chuyện tình tàn khốc bi thương. Tiểu thuyết Bi thương ngược dòng thành sông () kéo người ta vào sự u buồn, bức bối, đầy thương cảm.

Thực ra điều mà những người hận đời không muốn tin nhất chính là: một số người có thiên mệnh tốt. Có thiên mệnh tốt mới là người chiến thắng một cách chân chính.

Bạch Tiêu năm nay mười tám tuổi, cô mới vào đại học.

Trường của cô chất lượng rất tốt, vào hạng nhất trong nước. Cô cũng chẳng cần cặm cụi ngày đêm, không thêm đổi dân tộc, sửa hộ khẩu, hay khai là có hoàn cảnh ly thương để hưởng điểm ưu tiên, thế mà vẫn thi đỗ ngon lành. Ngoài ra, cô còn có cha mẹ hiền lành, luôn coi cô là báu vật; một gia đình hạnh phúc và không bao giờ xảy ra cãi vã.

Cô có một thể giới ấm áp như mùa xuân, một cuộc sống như hoa như mơ.

Bạch Tiêu rất hài lòng về cuộc sống của mình, gia đình cô có đóng góp rất lớn trong bảng thống kê chỉ số hạnh phúc của toàn dân.

Cuộc sống của cô đã chuyển từ hài kịch sang bi kịch, bước ngoặt ấy bắt đầu từ một buổi chiều mưa. Hôm đó là sinh nhật Bạch Tiêu, cô hẹn bạn bè đến dự tiệc. Ba giờ chiều, Bạch Tiêu từ ký túc đi tới cổng trường để đợi xe. Một chiếc ô tô dưới làn mưa nhỏ, cho dù thiếu một cô gái buồn thì hình ảnh cũng tuyệt đẹp và vô cùng yên tĩnh.

Đến cổng trường, Bạch Tiêu bỗng nhìn thấy một đám người ở phía trước. Cô liền chạy chen vào đám đông đang xúm đen xúm đỏ đó.

Mọi người đang đứng vây quanh một bà lão, xì xèo bàn luận. Một bà lão rất bình thường, khoảng hơn bảy mươi tuổi, tóc bạc, đôi dép cao su lấm đất, chiếc ô cũng bị hất ngược. Bà lão ngã ngửa trên mặt đất. Xe cô tấp nập, rất đông người đứng vây quanh để xem.

Quần áo của bà lão ướt sũng nước mưa, chiếc quần lấm lem bùn đất dính sát đôi chân khô gầy. Bà ngồi quỳ trên mặt đất kêu rên, mấy lần định đứng lên, nhưng không biết bà bị thương ở đâu, cứ đứng lên lại ngã quỵ. Người già động tác vụng về, cứ một lần bị ngã xuống bùn là bùn đất lại bắn tứ tung.

“Hay là, để em nhặt ô giúp bà ấy, trời mưa càng lúc càng to như thế ...”, một nữ sinh còn chưa nói hết câu nói đã bị bạn trai ngăn lại.

“Em đừng làm gì, em mà nhặt ô cho bà ấy thì sẽ phá hỏng hiện trường! Hơn nữa, có khi bà ấy còn ăn vạ là bị em xô ngã đấy, lúc đó xem em làm thế nào.”

Cô gái vừa bước được mấy bước thì dừng lại.

Bà lão đau khổ kêu than ai oán, cố gắng nói: “Là tôi bị ngã, thực sự là tôi bị ngã, ai đỡ tôi dậy với, giúp tôi cầm ô che mưa cũng được ...”.

Mọi người xung quanh dần quây kín, một vòng, hai vòng, rồi ba vòng ...

Nhưng không ai đưa tay ra giúp đỡ, không ai tiến lên dù chỉ một bước, cũng chẳng có ai đỡ bà lão dậy.

Bởi ai cũng sợ làm việc tốt có khi bị vu oan là người gây ra vụ việc. Tất cả chỉ đứng đưng đứng xem cuộc sống thay đổi.

Bạch Tiêu sau hai phút chen lấn trong đám người, cô quyết định đưa tay ra đỡ bà lão dậy. Bà lão nắm tay Bạch Tiêu như nắm lấy phương thuốc cứu mạng, không ngừng nói: “Cảm ơn cháu gái, cảm ơn cháu!”.

Tay bà lão lạnh ngắt, những đường vân hằn sâu và nước mắt cứ thế tuôn rơi. Bạch Tiêu đau lòng đến nỗi đôi mắt rưng rưng.

Bà lão đứng dậy nhưng gần như không còn sức để đi tiếp, bỗng ngã nhào vào Bạch Tiêu, bùn đất trên quần áo bà dính đầy vào chiếc váy trắng mà cô đang mặc.

Bạch Tiêu nhặt ô lên, rút điện thoại ra gọi 120, trong lúc đợi xe cứu thương, mọi người dần tản đi hết.

Có một cô trung niên với mái tóc đen tuyệt đẹp nói: “Cháu gái, cô cho cháu số điện thoại, khi nào cần, cô sẽ là nhân chứng chứng minh cháu vui vẻ giúp đỡ người khác, chứ không phải là người xô ngã bà lão”.

Bạch Tiêu mỉm cười lắc đầu. Cô vốn không tin trên thế gian này lại có nhiều người xấu như thế, từ nhỏ đến lớn cô cũng chưa từng gặp ai xấu xa.

Mười lăm phút sau khi bà lão và Bạch Tiêu đến bệnh viện thì một anh chàng tầm hai mươi tuổi đi đến. Anh ta là cháu của bà lão, lại học cùng trường với cô.

Sau khi rối rít cảm ơn, anh lưu số điện thoại của Bạch Tiêu. Vì anh muốn trả lại một nghìn nhân dân tệ tiền viện phí mà Bạch Tiêu đã giúp anh thanh toán. Lúc đến đây vì vội quá nên anh không mang theo tiền và thẻ ATM, nên đành nhờ cô trả giúp.

Thành phố đông như thế, đi đi về về đã mất bao nhiêu thời gian rồi, hơn nữa Bạch Tiêu đã hẹn những người bạn học cùng cấp ba đến dự sinh nhật mình, cô cũng không có thời gian ở lại thêm với bà lão. Vì thế, Bạch Tiêu nhận thẻ học viên của anh ta rồi rời đi.

Bên ngoài trời vẫn mưa, Bạch Tiêu cẩn thận bước đi. Bởi cô lo rằng, nếu không cẩn thận mà bị trượt chân ngã thì liệu có người nào tình nguyện đỡ mình đang lấm lem bùn đất đây không.

Lên xe, Bạch Tiêu lấy thẻ học viên của anh ta ra xem, trên đó viết:

Khuất Sái, học viên cao học Viện Sinh học, khoá 2010.

Bạch Tiêu cầm lấy thẻ học viên đó và vội vàng chạy đến nơi tổ chức tiệc sinh nhật. Hôm đó, cô không vui lắm, vì các bạn sau khi nghe câu chuyện về bà lão trên đường, đều tỏ ra nghi ngờ về chỉ số IQ của cô.

Mang tâm trạng buồn rầu trở về trường học, ngay cả chính những người bạn ở cùng phòng cũng cho rằng Bạch Tiêu đã bị lừa. Có người nói cô đọc sách nhiều quá nên đầu óc mù mẫm. Chỉ có Phí Nhan bảo Bạch Tiêu nhanh chóng đến Viện Sinh học để xác minh xem có học viên nào tên Khuất Sái không.

Nếu không có tên đó thì phải lập tức đi báo cảnh sát vì đích thực cô đã bị lừa.

Bạch Tiêu nghe mọi người nói như thế cũng thấy hoang mang, cô do dự, im lặng một lúc. Cô không biết mình làm sai điều gì, coi việc giúp người là niềm vui mà cũng bị soi mói. Các bạn cứ thì thào thì thầm với nhau, nhìn Bạch Tiêu bằng ánh mắt khinh thường, giống như đang nhìn sinh vật lạ vậy.

Cuối cùng, vẫn là Phí Nhan đứng lên bênh vực Bạch Tiêu, cô ấy nói: “Bạch Tiêu là người tốt, tại sao các cậu lại nói cậu ấy như thế chứ? Hơn nữa, đáng ra cậu ấy phải được khen thưởng một vạn tệ vì đã làm việc tốt. Chẳng lẽ các cậu không xem thời sự hay sao?”.

Bạch Tiêu cảm kích nhìn Phí Nhan. Ở trường học này, Phí Nhan là người bạn tốt nhất và luôn luôn giúp đỡ cô. Bạch Tiêu nghĩ: Lần sau, nếu Phí Nhan bị bắt nạt, mình cũng sẽ đứng lên bênh vực cậu ấy.

Cũng có người nói giọng mỉa mai: “Cũng đúng, nói không chừng cậu cũng giống anh chàng ở Thâm Quyển, được học bổng vì đã ra tay làm việc nghĩa. Giúp người bây giờ đã trở thành nghề có thu nhập cao rồi, giúp một người có thể kiếm được một vạn tệ đấy”.

Không khí trong phòng còn pha lẫn sự im lặng ngưng đọng và những tiếng cười châm biếm khe khẽ.

Đúng lúc đó, điện thoại ký túc đồ chuông phá vỡ không khí ngột ngạt, khó xử này. Bạn trai của Bạch Tiêu – Phạm Sam – gọi đến.

Bạch Tiêu nóng lòng kể sự việc đó cho Phạm Sam nghe, mong anh lên tiếng ủng hộ, cô nói giọng nũng nịu: “Anh nói người ta có làm sai điều gì không, đi mà!”.

“Em không làm gì sai cả, chỉ là ngốc nghếch thôi”, Phạm Sam lạnh lùng nói.

Đúng là đôi khi lòng lương thiện có mối quan hệ trăm tư nghìn mối với sự ngu dốt.

Bạch Tiêu không nhận được sự ủng hộ của bạn trai, cô cảm thấy vô cùng thất vọng. Gác điện thoại, cô lại lấy thẻ học viên của Khuất Sái ra, cảm thấy anh ta là người đáng hoàng, không hề có dáng vẻ của một tên lừa đảo.

Nghĩ nhiều cũng không giải quyết được gì, cứ để người khác nghĩ mình là đứa đàn độn cũng được. Chẳng qua chỉ là bị tổn thương chút tự tôn mà thôi. Được người ta coi mình là người thông minh quả là đen đủi – nếu bạn thông minh thì luôn bị mọi người đề phòng. Dường như họ cho rằng núi vàng núi bạc của họ bị người thông minh như bạn chiếm mất vậy.

Nghĩ thế, Bạch Tiêu lại vui vẻ lên giường ngủ, không băn khoăn suy nghĩ nữa. Vừa chìm vào giấc ngủ, cô lại nhận được điện thoại của một người lạ.

“Bạch Tiêu, chào em, anh là Khuất Sái. Bà anh đã khoẻ rồi, số tiền một nghìn tệ đó, em xem lúc nào tiện để anh qua trả?”

Bạch Tiêu nhìn đồng hồ, đã chín giờ rưỡi tối rồi. Véo mình mấy cái, cảm thấy đau đau. Hoá ra không phải là mơ.

Khuất Sái lại hỏi dồn: “Bây giờ anh muốn trả tiền cho em, em ở tầng mấy? Anh đang đứng ở sân ký túc”.

“Em ở tầng chín.” Tắt điện thoại, Bạch Tiêu mặc áo khoác, chạy xuống sân để gặp Khuất Sái. Cô đi đôi giày hiệu Hello Kitty màu hồng phần ôm chặt bàn chân mềm mại.

Thời tiết rất lạnh, gió rét quất vào da thịt như dao cắt. Cái lạnh ở Phương Nam lạnh đến thấu da thấu thịt. Bạch Tiêu co ro đứng ngóng về phía cổng chính của ký túc. Bỗng phía sau có người vỗ nhẹ vai cô.

Một anh chàng dáng người bình thường, tóc xoăn, đứng sau Bạch Tiêu đưa cho cô một phong bì màu trắng, nói: “Bạch Tiêu phải không? Em đợi Khuất Sái à? Đây là bức thư mà cậu ấy nhờ anh gửi cho em”.

Bạch Tiêu nhận lấy phong bì, cô chưa bóc ra vội mà hỏi: “Thế anh ấy đâu?”

“Cậu ấy phải ở bệnh viện chăm sóc bà.”

“À”, Bạch Tiêu tỏ vẻ biết chuyện.

“Em còn chuyện gì muốn nói không? Nếu không thì anh đi trước nhé!”, trông bộ dạng anh chàng tóc xoăn có vẻ đang vội đi.

Bạch Tiêu gật gật đầu rồi vẫy tay nói: “Tạm biệt”.

Mãi đến khi lên tầng, Bạch Tiêu mới chợt nhớ ra là mình vẫn chưa đếm tiền trong phong bì. Phong bì màu trắng, không dày cũng chẳng mỏng, sờ thì có vẻ đủ một nghìn tệ.

Bạch Tiêu vừa đi vừa mở phong bì ra. Bỗng cô dừng bước. Trong phong bì không phải tiền, mà là tệp thẻ phát sáng có viền răng cưa màu vàng và một tờ giấy. Bạch Tiêu thở dài một tiếng chán nản. Đúng là gặp phải tên lừa đảo!

Bạch Tiêu run run rút tờ giấy trong phong bì ra, trên một mặt giấy có viết:

Thẻ đọc suy nghĩ.

Mặt khác của tờ giấy lại viết:

Sử dụng thông minh:

Cảm ơn bạn đã cứu một người máy tên là Nam Kha. Nam Kha là người máy mà Giáo sư Dương Chân Lý ở Phòng Thực nghiệm Tổ B, trường Đại học A của chúng tôi đã nghiên cứu và tạo ra. Người bị thương trên đường hôm đó chính là người máy Nam Kha được tạo hình giống như một bà lão.

Trái tim của con người trên hành tinh này là một khối gồm nhiều góc cạnh, thậm chí nếu nhìn ở các góc độ khác nhau thì màu sắc cũng không giống. Màu sắc và ánh sáng đều có khác biệt rất lớn, sóng điện từ lại càng muôn hình vạn trạng, giống như một quả tim do vô vàn trái tim chấp vá thành. Điều kỳ lạ là, thiết bị khoa học trị liệu bình thường lại không thể kiểm tra được. Trước khi thiết bị y học phổ biến, tìm người chỉ là một khối thịt bình thường.

Phòng Thực nghiệm của chúng tôi vì thế đã nghiên cứu ra một thiết bị có thể nhìn thấu suy nghĩ của con người, đem máy đó đặt vào trong cơ thể người máy của Nam Kha, không ngờ Nam Kha chưa thể thích ứng với tình hình giao thông hỗn loạn trên đường phố, vừa ra khỏi phòng thí nghiệm thì đã bị xe đâm vào. Điều khiến người máy càng khó tưởng tượng hơn chính là trong thành phố này, không ai dám đỡ người bị ngã dậy.

Chiều nay, trong một nghìn người đứng vây quanh để xem, bạn là người duy nhất khẳng khái đưa tay ra giúp đỡ.

Bây giờ bạn có thể thay thế Nam Kha để hoàn thành thí nghiệm này. Chỉ cần viết tên của một người nào đó lên Thẻ đọc suy nghĩ, ấn vào nút hơi gồ lên ở giữa tấm thẻ, bạn có thể đọc được suy nghĩ của đối phương. Đây là một phương pháp nhận biết nội tâm thực sự của con người.

Ngoài ra, điều cần phải nói là, may mà bạn chưa kiểm tra xem trong phong bì có tiền không, nếu không thì, chúng tôi sẽ nói là đưa nhầm, sau đó sẽ lấy phong bì đựng một ngàn tệ để thay thế cho phong bì đựng Thẻ đọc suy nghĩ.

Chúng tôi tuyển nhân viên thực nghiệm rất nghiêm ngặt, chỉ có người thực sự lương thiện mới có hành động như thế. Chúc mừng bạn đã nhận được cơ hội này.

Sở Nghiên cứu Phân tích tâm lý con người, Phòng Thực nghiệm Tổ B, trường Đại học A.

2. Chương 2: Một Cuộc Thử Nghiệm Chất Lượng

Bạch Tiêu không thể hiểu hết về những tấm Thẻ đọc suy nghĩ này. Trên thế giới, vẫn có những sự thật mà khoa học không thể lý giải nổi sao? Có thiết bị đọc được suy nghĩ của con người thật sao? Tìm người không phải chỉ là một khối thịt thôi sao?

Bạch Tiêu thần thờ ngồi trước bàn học, nắm chặt phong bì màu trắng, không biết nên giải quyết nó như thế nào.

Phí Nhan đi đến, nhẹ vuốt bím tóc của Bạch Tiêu, dịu dàng hỏi: “Sao thế? Như kiểu mất hồn ý, có chuyện gì không vui nói tớ nghe xem nào”.

“Ừm, cậu có chuyện gì buồn chán thì chia sẻ để mọi người cùng vui vẻ một chút chứ!”, một cô bạn cùng phòng khác nói chen vào. Một người sinh ra đã có tính cứ mở miệng là đả kích người khác, nếu không nói những lời khiến người khác buồn thì trong lòng họ sẽ vô cùng bức bối. Bạn cùng phòng của Bạch Tiêu chính là người mắc chứng đó.

Phí Nhan bảo vệ Bạch Tiêu, cô nói: “Mọi người đừng trêu chọc Bạch Tiêu nữa, sao cậu lúc nào cũng nói những lời khó nghe đến thế?”. Sau đó cô lay lay tay Bạch Tiêu, ý nói đừng để tâm những lời đó.

Bạch Tiêu cảm kích gật đầu, Phí Nhan luôn đối tốt với mình như thế.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, Bạch Tiêu đã nảy sinh ý định thử dùng Thẻ đọc suy nghĩ này áp dụng với Phí Nhan xem sao. Dù gì thì cậu ấy cũng là người bạn tốt nhất của mình, nếu thật sự tấm thẻ này có tác dụng, mình có thể cho cậu ấy mấy tấm! Có thể giúp cậu ấy kiểm tra xem bạn trai có thực lòng không?

Trong tâm trạng bán tín bán nghi, Bạch Tiêu rút một tấm thẻ huỳnh quang lấp lánh ra. Cô cúi gục đầu trên bàn, lén lén lút lút viết tên của Phí Nhan lên đó.

Thực ra, Phí Nhan không chỉ là người bạn tốt nhất của Bạch Tiêu, mà còn là nữ sinh Bạch Tiêu ngưỡng mộ nhất. Vì Phí Nhan rất ưu tú nên có rất nhiều người nhỏ mọn luôn ghen ghét đố kỵ. Cô ấy học giỏi, xinh đẹp, tốt tính, gia cảnh tốt, có phong cách, đúng là “tài nghệ song toàn”, xứng đáng là tấm gương sáng để mọi người học tập.

Cô ấy được bạn trai yêu mến, bạn gái ngưỡng mộ. Nếu nói cuộc đời Bạch Tiêu là “thuận buồm xuôi gió”, thì cuộc đời của Phí Nhan đúng là “mười phần vẹn mười”.

Viết hai chữ “Phí Nhan” lên tấm thẻ, Bạch Tiêu cảm thấy lòng bàn tay mình như bị một luồng điện giật tê tê, dường như còn có âm thanh của những tia lửa bắn ra tứ phía. Một phút sau, Bạch Tiêu mới trở lại bình thường. Cô nhìn mấy bạn nữ xung quanh, mọi người đều rất bình thường. Còn Phí Nhan thì đã lên giường chuẩn bị ngủ.

Bạch Tiêu nghĩ, chắc chắn Thẻ đọc suy nghĩ này không hiệu nghiệm, liền bắt chuyện: “Sao đi ngủ sớm thế?”.

Phí Nhan vẫn đáp lại với nụ cười như cũ: “Ừ, tớ mệt rồi, sáng mai còn phải đi học nữa, cậu cũng ngủ sớm đi chứ!”.

Bạch Tiêu cảm thấy ấm áp bởi sự quan tâm thân thiết ấy. Cô sờ vào tấm Thẻ đọc suy nghĩ trong túi, ấn nút nhỏ gồ lên ở đó. Bỗng nhiên Bạch Tiêu như thấy trên ngực của Phí Nhan bắt đầu xuất hiện từng hàng chữ ngay ngắn sáng như huỳnh quang:

“Bạch Tiêu, ngày nào tớ cũng đi ngủ sớm như thế, đâu có đi ngủ muộn như cậu, thật chẳng khoa học chút nào! Muộn thế này rồi mới về, chắc chắn là đi ăn chơi trác táng với bạn trai đấy!”

Bỗng nét mặt của Bạch Tiêu trở nên âm trầm, miệng nhếch lên được nửa nụ cười.

Sao Phí Nhan lại như thế? Cậu ấy cười thân mật vậy mà trong lòng lại có những suy luận ác độc về mình đến thế sao?

Bạch Tiêu nghi ngờ tấm Thẻ đọc suy nghĩ này là “Thẻ làm buồn lòng”, tại sao dùng xong lại khiến lòng người âm ứ như thế? ... Phí Nhan trở mình, xoa xoa đầu Bạch Tiêu, lo lắng hỏi: “Lại sao nữa, sắc mặt cậu bỗng rất khó coi, có phải mắc bệnh gì rồi không? Có cần tớ đưa đi bệnh viện không?”.

Bạch Tiêu đang định nói không thì bỗng nhìn thấy ở ngực của Phí Nhan lại bắt đầu hiện lên dòng chữ: “Chắc chắn thất tình rồi, bị bạn trai đá nên sắc mặt mới khó coi như thế. Không phải tất cả các cô gái đều giống như mình, có thể khiến nam sinh ‘cúi đầu tuân theo’, rồi bị mình trêu đùa như trái bóng lăn qua lăn lại”.

Bạch Tiêu không nói gì, cô lặng lẽ đi đến bên giường của mình, sờ vào tấm Thẻ đọc suy nghĩ trong túi áo, tâm trạng rồi bời. Hoá ra, đồ chơi này thực sự đọc được suy nghĩ của con người! Hoá ra, trên thế giới này thực sự có kỳ tích! Hoá ra, kỳ tích thực sự xảy ra với mình.

Bạch Tiêu nằm trên giường trần trọc, nắm chặt những tấm Thẻ đọc suy nghĩ còn lại trong phong bì, không sao ngủ nổi.

3. Chương 3: Một Buổi Sáng Bình Thường

Sáng hôm sau, mọi người đều dậy khá muộn.

Mấy cô gái tay chân luống cuống sắp xếp sách vở để chuẩn bị đến trường. Phí Nhan thân mật nắm tay Bạch Tiêu đi đến cổng chính của ký túc. Hôm nay Phí Nhan ăn mặc không quá trau chuốt; cổ áo có một dây đeo màu hồng, bên ngoài là chiếc áo khoác liền mũ màu đen, quần bò, trang điểm bình thường nhưng vẫn toát lên vẻ tươi trẻ. Nhìn cô ấy ăn mặc phong phanh hơn những người khác.

Trên con đường rợp bóng mát, những chiếc lá ngô đồng bị gió lạnh thổi rơi xào xạc, Bạch Tiêu quan tâm hỏi: “Cậu lạnh không? Hôm nay có không khí lạnh tăng cường đấy!”.

“Không, tớ còn thấy ấm ỹ!” , Phí Nhan khoác chặt cánh tay Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu lại ấn Thẻ đọc suy nghĩ lần nữa, rồi nhìn ngực Phí Nhan. Trong tim cô ấy hiện dòng chữ: “Tớ sắp lạnh chết đây! Nhưng vì đẹp, vì để nổi bật hơn cậu nên tớ phải mặc phong phanh một chút. Mặc những

bộ đồ gợi cảm thì mới khiến những nam sinh kia mê tở. Nhìn cậu ăn mặc như gói bánh chưng thế kia vừa ngốc vừa xấu, sống thì phải biết làm thế nào để mình nổi trội chứ”.

Bạch Tiêu bỗng cảm thấy buồn hơn bao giờ hết, cô luôn coi Phí Nhan là người đáng tin cậy và là bạn tốt nhất của mình thời đại học. Còn trong lòng Phí Nhan lại chỉ viết hai chữ: nổi trội. Đúng lúc ấy, có một nhóm nam sinh từ ký túc nam đi ra, họ đi về hướng phòng học. Phí Nhan một tay ôm chặt cánh tay của Bạch Tiêu cho ấm, tay kia kéo khoá áo xuống khoảng mười milimet, để lộ làn da vùng cổ trắng nõn và cổ áo với chiếc dây màu hồng, vô cùng gợi cảm.

Đây là lần đầu tiên Bạch Tiêu biết được thế nào là “Phải nhờ trang phục để trở thành mỹ nhân mưu trí”.

Hoá ra đây chính là mỹ nhân mưu trí, mặc bộ đồ đó vào, nhìn rất bình thường và kín đáo, cũng rất nhiều chi tiết “thấp thoáng”. Tất cả sự đẹp đẽ và mê hoặc ấy đều phải có tính toán trước. Cho dù chỉ là những bộ trang phục bình thường, nhưng ai nhìn thấy những chi tiết tưởng như tự nhiên đó cũng nảy sinh lòng thèm muốn.

Trước đây, Bạch Tiêu chưa hề có cảm giác Phí Nhan tốn nhiều công sức để mưu tính cho cách ăn mặc và trang điểm, thậm chí cô còn luôn cho rằng, cái đẹp không nằm ở vẻ bề ngoài; Phí Nhan không mê đồ hiệu, cũng rất ít khi trang điểm, cô ấy có vẻ đẹp tự nhiên trời phú như sen trên mặt nước, nên được nhiều nam sinh để ý đến.

Giờ Bạch Tiêu mới biết, Phí Nhan chú trọng việc trang điểm hơn bất cứ ai, có điều không quá lộ liễu mà thôi. Cô ấy rất thích hấp dẫn các chàng trai, và thường phải nghĩ cách như thế ...

Bạch Tiêu cảm thấy, mình thật giống như một chiếc bánh chưng, cô buồn chán đi vào lớp học. Hôm đó, lớp cô học môn Triết học, thầy giáo tên là Đồng Hạ Bản, là thầy giáo trẻ tuổi đẹp trai nhất trong trường. Vì đẹp trai nên được rất nhiều nữ sinh thầm yêu. Bạch Tiêu cũng có cảm tình với thầy, bởi dù sao thì số tiết của môn này cũng cao hơn hẳn các môn học khác. Phí Nhan không nói không rằng liền kéo Bạch Tiêu ngồi xuống bàn đầu tiên trong dãy giữa của lớp học, gần như mặt đối mặt với thầy Đồng Hạ Bản. Trong suốt tiết học, Phí Nhan cực kỳ nghiêm túc, mắt cứ dính vào thầy Đồng mãi không rời, thỉnh thoảng cô ấy mới chơi trò xoay bút hoặc nhẹ nhàng kéo khoá áo lên lên xuống xuống.

Môn Triết học thực sự rất khô khan, nếu học được chút ít thì chẳng đủ kiến thức để ứng phó với cuộc đời, còn khi đã đạt đến mức độ tinh tú thì lại cảm thấy đời người chẳng có ý nghĩa gì. Thế mà vì sao Phí Nhan lại say sưa nghe giảng như thế chứ?

Bạch Tiêu thực sự không tin nổi, cô lại dút tay vào túi áo, sau đó nhìn lên ngực Phí Nhan. Phí Nhan tỏ vẻ chăm chú nghe giảng như thế, nhưng thực chất cô ấy đang nghĩ: “Phải quyến rũ thầy Đồng ... Xinh đẹp chính là sức mạnh trong những cuộc cạnh tranh, không uổng công mình ăn mặc phong phanh trong tiết trời giá lạnh thế này. Lát nữa mình phải tìm thầy để hỏi đề thi cuối kỳ mới được”.

Bạch Tiêu lắc đầu nhìn thầy Đồng. Thầy có đôi mắt sáng, ánh nhìn đứng đắn, có vẻ không hề để tâm đến sự tồn tại của Phí Nhan. Khi đó cô mới cảm thấy thoải mái hơn.

Giờ ra chơi, Phí Nhan đi đến trước mặt thầy Đồng. Cô ấy khom người, cúi đầu, hỏi thầy Đồng về bài học. Thầy Đồng có chút căng thẳng, người hơi ngả về phía sau để khoảng cách với Phí Nhan xa hơn một chút.

Hai người đã nói chuyện được mười phút, Bạch Tiêu nhìn hai người họ có vẻ đang nghiêm túc bàn luận về các thuật ngữ Triết học. Cô lại nghi ngờ ấn nút trên Tấm thẻ đọc suy nghĩ. Thực ra trong suốt câu chuyện, trước ngực của Phí Nhan luôn hiển thị câu: “Mau nói cho em những phần trọng đề thi đi, mau nói cho em những phần trọng đề thi đi ...” . Cuối cùng, trước ngực của Phí Nhan lại hiển thị: “Thành công lớn rồi! Haizzz, chỉ cần bỏ ra chút công sức, đến cả thầy giáo cũng khó tránh được ma lực của mình! Lần này biết trước được thầy ra đề gì rồi, nhất định mình sẽ có thành tích cao nhất lớp”.

Phí Nhan nở nụ cười bí ẩn, vô cùng hài lòng đi về chỗ ngồi.

Bạch Tiêu hỏi: “Cậu vừa nói với thầy Đồng về vấn đề gì thế?”

Phí Nhan nói: “Tớ với thầy thảo luận về Triết học nhân sinh quan của Quách Mỗi Mỗi. Tin hay không tùy cậu, còn tớ tin”.

Bạch Tiêu không nói gì nữa, Phí Nhan không muốn nói trọng tâm của đề thi cho người khác biết.

Suốt buổi học, Bạch Tiêu cứ nghĩ ngợi lung tung. Trong lòng cô đầy nghi hoặc: Vì sao sau khi dùng Thẻ đọc suy nghĩ, mình không thấy Phí Nhan là người bạn tốt nữa nhỉ? Lẽ nào Thẻ đọc suy nghĩ lại biến người ta thành một người hoàn toàn khác.

Nghi hoặc trong lòng cô chưa được giải toả thì tiếng chuông hết tiết học vang lên. Phí Nhan khoác tay Bạch Tiêu đi đến quán ăn ngoài cổng trường.

Đi qua một tiệm bánh ga tô nhỏ, Phí Nhan chỉ một chiếc có hình rừng cây màu đen, cao hứng nói: “Loại ga tô rừng cây màu đen của cửa hàng này ăn rất ngon, bọn mình mua hai chiếc nhé!”. Nói xong liền kéo Bạch Tiêu đi vào tiệm bánh, chọn có hai chiếc mà làm gãy mất một chiếc.

Bước đến trước quầy thu tiền, Phí Nhan lục đi lục lại cặp sách, rồi tỏ vẻ chán nản quay sang nói với Bạch Tiêu: “Tớ quên mang ví tiền rồi, cậu trả giúp tớ nhé, về ký túc tớ sẽ trả cậu sau!”.

Không biết đã bao nhiêu lần Phí Nhan đi mua đồ cùng Bạch Tiêu mà “quên mang ví tiền” như thế rồi. Lần nào Bạch Tiêu cũng trả giúp, nhưng Phí Nhan chưa bao giờ nhớ trả lại cô.

Bạch Tiêu đang để tay trong túi áo, cô không rút ngay mà lại lần nữa ấn vào Thẻ đọc suy nghĩ.

“Lợi dụng một chút thì làm gì được nhau”, Phí Nhan có khuôn mặt như thiên sứ, đôi mắt mở to đáng yêu, nhưng trong lòng lại có suy nghĩ thô thiển như thế.

Bạch Tiêu quay đi, không muốn rút tiền ra. Cô rất muốn nói: “Tớ cũng có mang ví tiền đâu!”

Nhưng Bạch Tiêu không mở lời được, cô cảm thấy xấu hổ, vì nghĩ rằng mình giống như kẻ nhìn trộm có tấm kính thần kỳ, có thể nhìn thấy mọi điều bí mật. Hình ảnh mà tấm kính phản chiếu dơ dáy như thế, khiến người ta phải đỏ mặt vì xấu hổ.

Bạch Tiêu nén tiếng thở dài trong cảm giác oan ức, lặng lẽ rút tiền trả.

Trên đường, Phí Nhan hôn hờ khoác tay Bạch Tiêu, cười cười nói nói. Cô ấy nở nụ cười rực rỡ, tươi đẹp như ánh mặt trời, dịu dàng, trong trắng như hoa bông. Ừm ... giống như một cô gái xinh đẹp trẻ trung làm người ta si mê trong tưởng tượng của các chàng trai.

Nhưng Bạch Tiêu lại muốn khóc.

Hai người trở về ký túc, Phí Nhan cắt bánh ga tô chia cho các bạn trong phòng. Họ đều tươi cười với Phí Nhan: “Ồi, cậu thật tốt quá, khi nào ăn đồ ăn ngon cũng nhớ mang phần về cho bọn tớ!”.

Nhưng Phí Nhan không hề nói rằng đó là do Bạch Tiêu mua về. Còn Bạch Tiêu vẫn im lặng như mọi khi, không hề tranh cãi.

Đây là một buổi sáng hết sức bình thường, hai nữ sinh ở cùng phòng ký túc, cùng đến trường, cùng tan học và cùng đi ăn trưa. Đây cũng chỉ là cách ứng xử bình thường nhất của Bạch Tiêu và Phí Nhan. Cũng là sự đối đãi bình thường nhất giữa những người bạn thân.

Nhưng Bạch Tiêu từ trước tới nay không hề biết rằng, người bạn tốt nhất trong lòng mình lại không coi mình ra gì như thế.

Không coi mình là bạn, mà là một người làm nền cho cậu ấy.

Biết được đề thi mà không nói ỉn, bởi cậu ấy muốn đạt kết quả đứng đầu lớp.

Đến cả ăn một chiếc bánh nhỏ, cũng nghĩ cách lợi dụng mình.

...

Bạch Tiêu đang lúc buồn rầu thì điện thoại trong phòng đổ chuông, người gọi điện là một chàng trai, anh ta hẹn Phí Nhan đến một quán bún bò bên ngoài trường học để cùng ăn tối. Đó là quán bún bò nổi tiếng trong thành phố, nghe nói món bún bò ở đó được chế biến từ năm mươi hai nguyên liệu khác nhau.

Bạch Tiêu nghĩ đến món bún bò với đầy đủ hương vị, màu sắc ấy mà nhỏ cả nước miếng.

Phí Nhan cầm ống nghe, dịu dàng nói: “Bún bò? Món đó cay lắm. Gần đây cổ họng tớ đang có vấn đề, để lần khác nhé!”.

Bạch Tiêu cảm thấy Phí Nhan đang nói dối, cổ họng của cô ấy có bị sao đâu. Cô lại ấn nút trên Thẻ đọc suy nghĩ trong túi áo, quả nhiên, những điều Phí Nhan đang nghĩ là: “Một bán bún bò thì có ai là chưa từng ăn đâu chứ! Còn cần anh mời tôi đi ăn sao? Đúng là có ghê mà đòi ăn thịt thiên nga. Muốn hẹn hò với mình mà mời mình đi ăn món đó? Nhưng có một vài tên cóc ghê như thế cũng chẳng sao cả, dù sao thì cũng đủ đầy tớ để bổn cô nương sai khiến”.

Bạch Tiêu nghĩ: Mình chẳng qua cũng chỉ là một nô bộc của nữ sinh mắc bệnh công chúa này thôi.

Cô bỗng có cảm giác chán ghét Phí Nhan, mặc dù hôm qua tình bạn của bọn họ vẫn thấm thiết keo sơn, cô còn cảm thấy Phí Nhan là người bạn đối xử với mình tốt nhất.

Giờ nghỉ trưa đã đến, mọi người lục tục đi ngủ, thả mình vào những giấc mơ. Bạch Tiêu lại trở mình liên tục, không sao ngủ nổi.

Người ta nói, những thứ được phản ánh trong giấc mơ của con người, mới là những suy nghĩ sâu kín, chân thành, mới là cái tôi chân thực nhất.

Vậy Phí Nhan đang nghĩ gì trong mơ nhỉ?

Bạch Tiêu lại ấn vào Thẻ đọc suy nghĩ. Một lúc sau, Bạch Tiêu ngượng chín mặt vì giấc mơ hiện lên ngay trước mặt mình.

Giấc mơ của Phí Nhan thật đậm dục. Đối tượng là thầy Đồng.

Chẳng phải Phí Nhan luôn gắn lên mình cái mác là ngây thơ trong sáng sao?

Mỗi khi nhìn thấy cảnh ôm hôn trên màn hình vi tính, Phí Nhan đều lấy tay che mắt, ngại ngùng nói: “Trời ơi, phim ảnh ngày nay chẳng trong sáng gì cả, cảnh nào cũng lộ liễu!”. Thậm chí cô ấy còn hỏi Bạch Tiêu: “Điểm chiếu môn[3] là gì? Có phải là một cánh cửa được ánh mặt trời chiếu sáng không? Có phải trẻ con được sinh ra từ rốn của người mẹ không?”

[3] : Nghĩa là những bức ảnh khiêu dâm.

Bạch Tiêu cảm thấy Phí Nhan giống một diễn viên, còn mình lại là một kẻ ngốc.

Hai người là bạn thân bao lâu như thế mà bây giờ lại như hai người xa lạ vờ thân thiết nhau như vậy.

Buổi chiều trống tiết, Phí Nhan nói với Bạch Tiêu:

“Chiều nay phải đi học môn tự chọn, tớ đi trước nhé.”Lần này thì Phí Nhan không muốn Bạch Tiêu làm kẻ hầu của mình.

Phí Nhan mặc áo sơ mi trắng, không cài ba cúc gần cổ mà thắt một chiếc nơ đáng yêu, mặc một chiếc gi lê cùng với váy xếp nếp siêu ngắn, trang điểm rất giống với diễn viên Nhật Bản.

Kỳ thực thì đó là đồng phục của trường Bạch Tiêu. Nhưng khi mặc lên Bạch Tiêu trông giống như nhân viên phụ vụ trong nhà hàng, còn Phí Nhan thì lại y sì một cô gái tiêu biểu của nước Nhật Bản.

Nguyên nhân chính là Phí Nhan luôn có thói quen buông hơn hai cúc áo gần cổ, váy cũng kéo rõ cao.

Những nam sinh mới nhìn thì không nhận ra suy tính của Phí Nhan, họ chỉ bàn luận vì sao lại có cô gái mặc đồng phục của trường trong gợi cảm đến thế.

Bạch Tiêu đưa mắt nhìn Phí Nhan đã đi xa cách mình, cô ấn vào Thẻ đọc suy nghĩ nhưng nhân vật mục tiêu đã cách xa phạm vi của thẻ. Bạch Tiêu cảm thấy mình thật phung phí của Trời, một báu vật tốt như thế mà không thể tận dụng hết khả năng của nó, thật đáng tiếc.

Tám giờ tối, Phí Nhan mới trở về.

Thẻ đọc suy nghĩ đó được sử dụng sắp qua hai mươi bốn tiếng rồi, Bạch Tiêu rất muốn biết rút cuộc Phí Nhan đang nghĩ gì. Cô liền nhìn Phí Nhan và ấn vào Thẻ đọc suy nghĩ.

“Lẽ nào thầy Đồng là GAY!”, một câu nói trong dòng suy nghĩ của Phí Nhan.

Vì sao Phí Nhan lại nghĩ như thế? Bạch Tiêu kinh ngạc, bị kích động đến mức ngón tay không ngừng ấn vào Thẻ đọc suy nghĩ.

Kỳ tích đã xuất hiện.

Một lần ấn vào Thẻ đọc suy nghĩ thì có thể đọc được lúc đó nhân vật mục tiêu đang nghĩ gì.

Tiếp tục ấn mạnh vào Thẻ đọc suy nghĩ, có thể biết đầu đuôi ngọn ngành của sự việc mà nhân vật mục tiêu đang nghĩ đến.

Cứ như thế, tiếp tục ấn vào Thẻ đọc suy nghĩ thì có thể đọc được ký ức sâu sắc nhất trong lòng họ.

Từng đoạn ký ức cứ như thế xuất hiện trước ngực Phí Nhan. Chiều nay cô ấy đi quyến rũ thầy Đồng Hạ Bân, tiếp theo đó là dòng ký ức:

Đồng Hạ Bân => người đàn ông xấu xa => quyến rũ => trả thù => mẹ ...

Bạch Tiêu sửng sốt vì kinh ngạc, hoá ra phía sau mỗi người đều có một câu chuyện.

Bởi thế, sau khi có được Thẻ đọc suy nghĩ, câu chuyện đầu tiên mà Bạch Tiêu đọc được chính là quá khứ của Phí Nhan.

4. Chương 4: Ánh Sáng Soi Chiếu Quá Khứ Của Mỗi Người

Thực ra, cha của Phí Nhan đã qua đời năm cô ấy mười hai tuổi.

Mẹ Phí Nhan là một diễn viên kịch nói, tên là Lý Phi Ảnh.

Phí Nhan cảm thấy mẹ của mình là một diễn viên quê mùa nhất trên thế giới. Hát thì ê a chẳng theo giai điệu, khuôn mặt sau khi trang điểm và cả quần áo đều lỗi thời.

Nhưng cha cô lại cảm thấy Lý Phi Ảnh có vẻ đẹp mê hồn, ông hết mực yêu thương vợ con, gia đình.

Đáng tiếc, người đàn ông hoàn hảo đó lại yếu mệnh. Cha Phí Nhan lâm bệnh qua đời năm ba mươi bảy tuổi. Khi đó Phí Nhan mới mười ba.

Trước khi qua đời, ông nói với Lý Phi Ảnh: “Mấy năm nữa, em hãy chọn ình một người thích hợp, nhất định không được dầy đoạ làm khổ bản thân”.

Lý Phi Ảnh nước mắt lưng tròng, nắm tay chồng thật chặt, nức nở thề thốt: “Em nhất định sẽ không tái giá. Cho dù có khổ sở thế nào, em cũng sẽ nuôi nấng Phí Nhan nên người”.

Nghe lời thề thốt chân tình của người vợ xinh đẹp, cha Phí Nhan đã nhắm mắt trong niềm vui mừng thanh thản.

Lúc anh sống, ngày nào cũng cùng em nói những lời ngọt ngào.

Khi anh ra đi, những lời nói ngọt ngào ấy cũng theo người đi mất.

Ba tháng sau, Lý Phi Ảnh có quan hệ tốt với Chu Đại Nhĩ – nhân viên phụ trách trang phục diễn xuất.

Nhưng Phí Nhan không hề có cảm tình với Chu Đại Nhĩ.

Chẳng ai có tên giống như tên của Chu Đại Nhĩ. Đúng như quan niệm: nhìn người đoán tên, chú ấy giống như một con lợn béo trắng, mỡ màng, mặt phính, tai to.

Lúc hút thuốc, chú ấy cũng nói rất nhiều. Tay thì kẹp điếu thuốc, còn miệng cứ oang oang không ngừng, thậm chí tàn thuốc rơi lả tả khắp nơi, hệt như bã mía để lâu ngày.

Điều đáng ghét nhất là, Chu Đại Nhĩ còn có tật xấu – thích vỗ vỗ vào mặt của Phí Nhan.

Và lại, Phí Nhan xinh đẹp ghét nhất cách biểu đạt được coi là thân thiết ấy. Cô cảm thấy sự thể hiện này có xu hướng thô bạo. Đôi má trắng trẻo của Phí Nhan vừa bị Chu Đại Nhĩ vỗ vỗ vào một cái đã ửng đỏ lên, giống như đồ mực đỏ đang còn nóng lên tờ giấy trắng vậy.

“Khuôn mặt con thật đẹp, khiến chú cứ muốn vỗ lên đó!”

“Phiền chết đi! Tránh ra!”, Phí Nhan luôn bực bội đánh vào tay của Chu Đại Nhĩ.

“Nhan Nhan, sao con lại ăn nói với chú Chu Đại Nhĩ như thế?”, Lý Phi Ảnh rất chú trọng trong việc rèn luyện tính cách thực nữ cho Phí Nhan.

Phí Nhan bực bội quát lớn: “Vỗ vào cái mặt lợn của chú ấy”.

Điều đáng buồn là, cho dù Phí Nhan có không thích Chu Đại Nhĩ thế nào đi chăng nữa, cô vẫn không thể ngăn cản quan hệ của hai người kia. Vì Lý Phi Ảnh thích tính cách xa hoa của Chu Đại Nhĩ.

Trở thành goá phụ, Lý Phi Ảnh yên bản thân nhất, sau đó là đàn ông và cuối cùng mới là con gái.

Khi đi siêu thị, Chu Đại Nhĩ luôn đi theo sau Lý Phi Ảnh và Phí Nhan, cứ khi nào hai mẹ con cô nhi quả mẫu băng khoản lương lự trước bộ quần áo hay chiếc túi xách có giá tiền quá cao thì Chu Đại Nhĩ lại quyết định dứt khoát: Mua!

Lý Phi Ảnh đã không còn là người phụ nữ chung tình nữa. Khi quyết định lấy Chu Đại Nhĩ, bà nói với Phí Nhan: “Con còn nhỏ, không biết rằng những người đẹp trai thì không thể là người mà ta có thể nương nhờ vào họ. Đẹp trai thì có ăn được không? Nhiều anh chàng rất đẹp trai, nhưng đến năm ba mươi tuổi là trở nên béo phì và xấu xí!”.

Lần đầu tiên Phí Nhan cảm thấy khoảng cách của hai mẹ con đã dần xa. Cô đang ở độ tuổi trăng tròn, cũng là thời kỳ cảm nhận rằng đẹp trai mới là một điều kiện tốt của nhân vật anh hùng.

Đáng tiếc, cho dù có phản đối như thế nào thì Chu Đại Nhĩ vẫn trở thành cha dượng của Phí Nhan.

Thực ra, Chu Đại Nhĩ luôn đối tốt với Phí Nhan, thậm chí nhiều lần còn khiến cô cảm động, điều này suýt chút nữa thì trở thành một truyền thuyết đẹp của quan hệ cha con không cùng huyết thống: Tinh thành sở chí, kim thạch vi khai [1] .

[1]: Ý là tình cảm chân thành có thể làm cảm động tới trời đất, khiến cho sắt đá cũng phải rạn nứt.

Sự sụp đổ của truyền thuyết, bắt đầu trong một đêm mùa hạ.

Đêm tối ẩm thấp và nóng rực, cả thành phố như biến thành một hồ cá, khiến cho những người không biết bơi có ảo giác bị rơi vào dòng nước sâu và sắp ngạt thở trong đó.

Hôm đó, Phí Nhan phải đến trường thi, lòng dạ rối bời, cứ trần trọc mãi. Cô lén lút mở ngăn kéo, lấy ra một điều thuốc, rón ra rón rén đi đến ban công của phòng khách, rồi “phụt” một tiếng châm thuốc.

Phí Nhan không phải là cô gái hư, nhưng cô không nhớ từ lúc nào mình bắt đầu lén lút hút thuốc.

Ban công của phòng khách rất thoáng gió, có thể mau bay hết mùi khói, vì thế nếu ở nhà, sau khi hút cha mẹ đã ngủ, Phí Nhan lại lén lút ra đó hút thuốc. Như thế, cho dù bị phát hiện, thì cũng có thể tiện tay vứt điều thuốc xuống lầu, tiêu huỷ chứng cứ.

Hôm đó, đang thong thả hút thuốc, Phí Nhan nghe thấy mẹ và dượng Chu Đại Nhĩ đang lời qua tiếng lại trong phòng ngủ.

Phòng ngủ của họ vẫn sáng đèn, chỉ cách ban công của phòng khách một bức tường. Thành phố về đêm rất tĩnh lặng, vì thế Phí Nhan nghe thấy tiếng cãi nhau của họ.

“Theo em, nếu anh Phí còn sống, liệu anh ấy có phát hiện ra quan hệ của chúng ta, rồi chủ động đề xuất ly hôn để tác thành cho quan hệ của hai ta không?”

“Em nghĩ không đâu, chẳng phải chúng ta đã rất cẩn thận sao? Hơn nữa anh Phí là người cố chấp, không đời nào chủ động ly hôn đâu.”

Hoá ra, mẹ và dượng Chu Đại Nhĩ đã yêu nhau lâu rồi.

Hoá ra, khi cha còn sống, hai người họ đã là tình nhân.

Hoá ra, mẹ và dượng Chu Đại Nhĩ luôn gạt bỏ, phụ lòng bố.

...

Tàn của điều thuốc cháy hết rơi xuống làm ngón tay Phí Nhan bỏng rát nhưng cô không hề hay biết vì quá đau lòng. Vào chính giây phút này, thế giới của cô đã hoàn toàn sụp đổ.

Hồi ức về tất cả những câu chuyện, những tình tiết nhỏ về tình yêu, về sự ám áp ấy bỗng chốc bị rơi vào vũng đầm lầy, trở nên vô cùng ô uế.

Mùi thuốc trở nên khó chịu như thế cũng giống như tuổi thơ năm cô mười ba tuổi. Hoá ra sự thất vọng lớn nhất chính là một loại đau khổ cùng cực.

5. Chương 5: Cô Gái Không Được Tin Tưởng Thì Cũng Sẽ Không Tin Tưởng Vào Thế Giới Đây

Từ đó về sau, Phí Nhan đã thay đổi, cô lạnh nhạt với mẹ, nhìn Chu Đại Nhĩ bằng ánh mắt thù hận.

Từ năm mười ba đến mười bảy tuổi, điều quan trọng nhất trong cuộc sống của cô chính là đấu tranh với Chu Đại Nhĩ. Cô nghĩ mình còn rất trẻ, còn có rất nhiều thời gian để khai trừ Chu Đại Nhĩ ra khỏi cuộc sống của mình.

Sự đấu tranh bước đầu chính là nhìn Chu Đại Nhĩ bằng ánh mắt lạnh nhạt, tìm cơ hội mỉa mai châm chọc.

Ví như, ngày nào cũng nói là muốn ăn tai lợn. Cô vừa ra sức cắn tai lợn, trong lòng vừa day nghiêng: Cắn chết ông đi!

Ví như, quanh năm suốt tháng không trò chuyện với Chu Đại Nhĩ, không bao giờ tươi cười với ông ta.

Ví như, tìm cách làm Chu Đại Nhĩ hao tổn tiền bạc, phá hỏng những món đồ mà ông ta mới mua, làm hỏng xe ...

Những chuyện này luôn bị Chu Đại Nhĩ phát hiện.

Lòng nhẫn nhịn của mỗi người đều có giới hạn.

Chu Đại Nhĩ cảm thấy lấy lòng một cô bé vị thành niên khó khăn hơn rất nhiều so với lấy lòng phụ nữ trưởng thành. Nếu đã bị thiếu nữ ghét thì cho dù có ột khoản tiền lớn thì cô ấy vẫn ghét bạn. Dần dần ông ta cũng trở nên lạnh nhạt với Phí Nhan.

Một ngày thu năm đó, Chu Đại Nhĩ tắm gội xong, phát hiện ví tiền trong túi áo gió của mình hình như đã bị chuyển từ túi bên trái sang bên phải.

Thực ra ông ta cũng không nhớ rõ, không biết ví tiền có bị đổi vị trí không.

Nhưng khi đếm lại thì ông chắc chắn rằng ví tiền của mình bị thiếu, vốn dĩ là ba mươi hai tờ một trăm tệ giờ chỉ còn ba mươi tờ.

Chu Đại Nhĩ đi đến phòng ngủ, gọi Lý Phi Ảnh dậy và hỏi: “Có phải gần đây Phí Nhan muốn em mua đồ gì đó mà em vẫn chưa mua không?”.

“Sao?”, Lý Phi Ảnh sững sờ một lúc.

“Con lớn rồi, rất nhiều thứ cần dùng đến tiền, sau này nếu con bé xin tiền thì em cho nó, tránh để con bé có những tật xấu”, Chu Đại Nhĩ bật máy lửa châm một điều thuốc, nói về như không có chuyện gì.

Lý Phi Ảnh hiểu ra vấn đề rất nhanh, lập tức nhảy từ trên giường xuống, phi thẳng vào phòng ngủ của Phí Nhan, nặng lời trách mắng: “Có phải con lấy trộm tiền của dượng không?”

“Tiền gì ạ? Con không lấy”, Phí Nhan đang nằm trên giường nghịch điện thoại liếc nhìn mẹ một cái, hồ hững nói.

Lý Phi Ảnh cầm cặp sách trên bàn học, lục lọi lên mới tìm ra ví tiền màu hồng phấn lấp lánh, khám xét một lượt quả nhiên trong đó có bốn tờ tiền màu hồng phấn. Lý Phi Ảnh bỗng sa sầm mặt mày: từ trước tới nay không bao giờ mình cho Phí Nhan tiền để trong ví vượt quá một trăm tệ. Tại sao lại có bốn trăm tệ trong ví con bé? Chắc chắn là tiền con bé lấy trộm của anh Đại Vĩ rồi.

Sự thực rành rành đây thì hết đường chối cãi, Lý Phi Ảnh ném cặp sách về phía Phí Nhan, bắt đầu quát mắng: “Con tuổi còn nhỏ, học gì tốt không học, lại học cách ăn trộm tiền sao? Tiền thì có điểm nào tốt hả?”.

Phí Nhan ngồi dậy, cô vốn định giải thích: “Đây thực sự không phải tiền con ăn trộm, tiền trong ví là khoản lãi mà con bán đáp án thi cho các bạn kiếm được!”.

Nhưng giây phút ấy, cô ôm đầu vì bị cặp sách ném trúng, cảm thấy tất cả lời giải thích đều không có ý nghĩa.

Cho dù nói thế nào, làm những gì mình cũng là người không được người khác tin tưởng.

Phí Nhan oán hận và nhìn mẹ bằng con mắt coi thường, nói: “Có nhiều tiền rất tốt, điều này mẹ rõ hơn con mà, nếu không vì sao mẹ lại lấy người đàn ông ngu xuẩn mập ú ấy?”.

Lý Phi Ảnh mím chặt khoé miệng, không thể nghĩ ra được lý do thích hợp nào để chối cãi.

Sự gia trưởng của cha mẹ thể hiện ngay từ khi những đứa con còn nhỏ, muốn đánh thì đánh. Lý Phi Ảnh bước đến phía trước, cho Phí Nhan một cái bạt tai.

Phí Nhan sờ lên vết hằn đỏ, nóng rát trên mặt, lòng đã kết thành băng đá, ngay cả hô hấp cũng bị đóng băng toàn bộ.

Chu Đại Nhĩ vội chạy vào can ngăn, “Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, có chuyện gì thì từ từ nói chuyện”.

Phí Nhan hét lớn: “Cút! Ông cút ngay! Ông không được phép vào phòng tôi!”.

Chu Đại Nhĩ liền kéo Lý Phi Ảnh sắc mặt tái xanh ra ngoài. Phí Nhan nhảy xuống giường, đóng cửa cái “rầm” rồi khoá trái lại.

Cô bắt đầu khóc không thành tiếng, nước mắt giàn giụa, nước mắt rơi gột rửa những đau thương trong lòng. Cô cảm thấy:

Cả thế giới đều đối đầu với cô.

Cả thế giới đều bỏ rơi cô.

Cả thế giới đều không tin tưởng cô.

Cả thế giới đều làm tổn thương cô.

Con người trên thế giới đều dối gian.

Bởi mẹ cô chính là một trong những người giả tạo nhất trên thế giới này.

6. Chương 6: Nhanh Chóng Trưởng Thành Thì Sẽ Mau Hư Hỏng

Cái bạt tay ấy đã khiến Phí Nhan trưởng thành rất nhanh.

Mau chóng trưởng thành thường đi kèm với sự tuyệt tình, lạnh nhạt, ương ngạnh và độc ác.

Cũng giống như thực vật, từ nụ hoa sau một đêm đã nở mà chưa trải qua ánh nắng, sương mưa thông thường, khó tránh có những tính bất thường.

Phí Nhan quyết định: từ nay về sau nhất định mình sẽ không để ẹ và lão Chu Đại Nhĩ đó có những tháng ngày hạnh phúc. Hai người không ình vui vẻ thì mình cũng sẽ khiến họ phải nếm đau thương. Đây chính là nguyên tắc xử thế của Phí Nhan.

Sự lạnh nhạt và chữ đồng đối với Chu Đại Nhĩ lúc đầu chỉ là của một đứa trẻ quyết không vứt bỏ quyền lợi vốn thuộc về mình. Cấu giận chính là một biểu hiện khác của nững nịu để đối phương nhượng bộ, chấp nhận, nếu được như thế thì cơn cấu giận cũng tan biến. Thật sự là tâm trạng thất vọng tới mức độ nhất định thì sẽ không cần cấu giận với đối phương nữa.

Bây giờ Phí Nhan biết rằng, không ai chấp tính trẻ con của mình, vì thế cô phải dùng phương thức đại nhân để đối mặt.

Phương thức đại nhân là gì? Nghĩa là tôi đối với bạn tốt, chắc chắn ẩn chứa một mục đích. Nếu tôi đối xử bạn không tốt, thế thì biểu hiện phải giả tạo, nhìn thì có vẻ vẫn là đối tốt với bạn.

Phí Nhan cũng không tỏ thái độ ra mặt với Chu Đại Nhĩ, lúc cấu giận cũng không ra sức ăn tai lợn nữa.

Cô cung kính gọi ông ta là chú Chu. Thậm chí đôi khi về mặt còn mang theo nụ cười mỉm phóng túng thẹn thùng, như kiểu thật sự hối lỗi vậy.

“Đúng là có công mài sắt, có ngày nên kim”, Lý Phi Ảnh nhìn cô con gái hiểu chuyện nên sự áy náy vì cái bạt tai đó cũng sớm tiêu tan. Thực ra đó là lần đầu tiên bà đánh con gái, tâm trạng cũng không thoải mái gì, trái lại, còn vô cùng bức rứt. Cuộc sống của bất cứ ai cũng không dễ dàng, ai mà chẳng ép mình.

May mà cái bạt tai ấy lại khiến con gái ngoan ngoãn nghe lời, hiền lành, không gây chuyện.

Phí Nhan không dằn vặt, trải qua những tháng ngày đẹp đẽ, thuận hoà cùng gia đình.

Lý Phi Ảnh và Chu Đại Nhĩ lao vào kiếm tiền làm giàu cho gia đình, còn Phí Nhan thì học hành ngày càng tiến bộ.

Ăn cơm tối xong, cả nhà cùng nhau xem thời sự, cuối tuần nếu thời tiết tốt thì sẽ tổ chức đi picnic. Rất nhiều gia đình mong muốn có hạnh phúc hài hoà như thế, có thể gọi đó là bản mẫu của cuộc sống.

Thậm chí đã nhiều lần khu phố tặng cờ “gia đình văn hoá” cho gia đình Phí Nhan để cảm ơn sự cống hiến nhỏ nhoi của họ vì sự hài hoà của xã hội.

Gia đình hoà thuận, con cái ngoan ngoãn, Lý Phi Ảnh và Chu Đại Nhĩ ngày càng yêu thương nhau, hai người thậm chí còn nóng lòng muốn sinh thêm một đứa con trái luật nữa, để Phí Nhan có thêm em gái hoặc em trai cùng mẹ khác cha.

Phí Nhan ngoài mặt thì đồng ý, nhưng trong lòng thì rất hận.

Cô thậm chí còn cảm thấy, có thể cha bị chính hai người họ hại chết. Chẳng phải chuyện như thế trong phim ảnh có rất nhiều hay sao? Gian phụ âm phụ tính kế giết chồng.

Nhưng Phí Nhan liền dập tắt suy nghĩ này khi nó vừa xuất hiện, vì điều đó quả thực đáng sợ, quá ghê tởm. Cô chỉ cần nghĩ đến điều này thì lập tức tim đập nhanh dữ dội.

Nhưng bây giờ mẹ và Chu Đại Nhĩ hình như thật sự định sinh thêm một thằng nhóc nữa. Hơn thế: Chỉ cần mình còn sống thì nếu họ sinh con sẽ là trái pháp luật vì Chu Đại Nhĩ và vợ trước đã có hai con, thế thì liệu họ có nghĩ cách hại chết mình không? Có thể không ình ăn cơm, để mình chết vì đói; không ình mặc quần áo, để mình chết vì xấu hổ; giết chết bằng thuốc độc; hay dùng tay bóp chết ... Nghĩ đến như thế, Phí Nhan lại run cầm cập.

Cô đối với thế giới đầy sự hoài nghi và không hề có cảm giác an toàn.

Những ảo tưởng vừa đáng sợ vừa không thực tế ấy đủ để khiến cô sợ hãi trong từng giây từng phút.

Không được, không thể giả vờ ngoan mãi được, phải bắt đầu hành động thôi.

Nhất định phải chia rẽ mẹ và lão mặt lợn đó

7. Chương 7: Quyến Rũ

Đó là một buổi tối cuối tuần của tháng Mười.

Lý Phi Ảnh phải đi diễn, chỉ có Chu Đại Nhĩ và Phí Nhan ở nhà.

Phí Nhan vẫn như thường lệ, trốn ở phòng mình để làm bài tập, viết nhật ký, lên mạng.

Đến hơn chín giờ, Chu Đại Nhĩ giục Phí Nhan tắm rửa đi ngủ sớm. Phí Nhan lẳng lẳng cầm quần áo vào nhà tắm.

Ánh sáng trong phòng tắm vừa đủ mà ấm áp, giống như ánh mặt trời.

Phí Nhan nhìn mình trong gương, sự bi thương như lan toả khắp không khí, ẩm ướt mà nhức mắt.

Cô mở vòi hoa sen, trong lúc hoảng hốt, cô không xoay được vòi về vị trí nước nóng.

Dòng nước lạnh ngắt như kim châm bỗng chốc đâm vào da thịt Phí Nhan.

Phí Nhan vội quần khăn tắm quanh mình, như bị nước lạnh làm sực tỉnh, bỗng loé lên một ý nghĩ.

Phí Nhan không mở nước nóng ngay, mà nói vọng ra phòng khách: “Bình nóng lạnh hỏng rồi, sao chỉ vặn được nước lạnh thôi ă?”.

Khi Chu Đại Nhĩ đi đến cửa phòng tắm, Phí Nhan đã hé cửa.

Cô đứng nép vào phía sau cửa phòng tắm, nắm chặt khăn tắm, che cơ thể nhỏ bé, run lẩy bẩy, dưới ánh đèn mờ ảo, cô như mầm non đang cựa quậy chồi lên mặt đất trong tiết trời ngày xuân.

Chu Đại Nhĩ như bị điện giật, đứng đó bất động.

Thiếu nữ ngây thơ, đáng yêu.

Thiếu nữ ngây thơ, đáng yêu.

Thiếu nữ ngây thơ, đáng yêu.

Sự quyến rũ của thiếu nữ ngây thơ, đáng yêu.

Sự quyến rũ của thiếu nữ ngây thơ, đáng yêu là một tội ác đẹp đẽ.

...

Thời gian ngưng lại mười phút.

Phí Nhan cúi đầu, cô đỏ mặt, thật sự đỏ mặt. Đây là lần đầu tiên trong đời cô mặc ít như thế trước một người khác giới.

Chu Đại Nhĩ vội đóng cửa, nói cô mặc quần áo vào và đi ra, sau đó ông vào sửa bình nóng lạnh.

Phí Nhan lau khô người rồi mặc áo choàng tắm đi ra ngoài.

Đã rất lâu rồi mà vòi nước nóng vẫn chưa được sửa xong.

Phí Nhan biết rõ, tâm lý ông Chu Đại Nhĩ không ổn định.

Rõ ràng là cô chỉ mở công tắc nước lạnh mà thôi.

Trong tình hình này, bình thường bước đầu tiên chính là kiểm tra xem có phải mở nhầm hướng công tắc hay không.

Nhưng Chu Đại Nhĩ không làm thế, ông ta đi ra cùng với bình nóng lạnh, tâm trạng có phần hoảng loạn, chân tay luống cuống, bất an.

Suy nghĩ tà ác luôn khiến những người không có lương tâm cảm thấy hoảng loạn.

Trước mắt Chu Đại Nhĩ luôn xuất hiện cơ thể nhỏ bé của Phí Nhan ẩn sau lớp khăn tắm.

Càng cảm thấy phải né tránh, càng mê mẩn trong lòng.

Thái độ của Chu Đại Nhĩ đối với Phí Nhan đã thay đổi.

Những khi Phí Nhan làm bài tập xong đã là tối muộn, Lý Phi Ảnh lại làm bữa ăn khuya cho cô, Chu Đại Nhĩ đang nằm xem ti vi trên giường sẽ chủ động nhảy xuống và nướng cho Phí Nhan loại bánh Nguyên Tiêu mà cô thích ăn.

Khi trời lạnh, Phí Nhan không thích uống sữa quá nóng, Chu Đại Nhĩ sẽ chủ động thổi cho sữa nguội bớt rồi bưng vào để lên bàn học cho cô.

Những việc này, trước đây Chu Đại Nhĩ chưa từng làm, nhưng việc được coi là ông ta đối đãi tốt với mẹ con cô, chính là hào phóng chỉ tiền, nhưng bây giờ thì khác, ông ta bắt đầu chăm chút từng tí cho hai mẹ con.

Có một lần, Phí Nhan học môn Mỹ thuật, cần một số tiêu bản bướm bướm, ở nhà cô nói bằng quơ vài tiếng, Chu Đại Nhĩ kiếm về cho cô một bộ.

Hôm cầm tiêu bản đó về, vừa hay Chu Đại Nhĩ có cuộc hẹn đi nhậu, khi ông uống đến mức say bí tỉ, không nhớ mình là ai, còn không quen lắm lắm:

“Tiêu bản, đừng để tôi đánh rơi mất tiêu bản bướm bướm”.

Sau đó, sự việc này được người ta kháo nhau, đến tai Lý Phi Ảnh, tìm ở đâu ra người cha dượng tốt như thế!

Phí Nhan thích ăn loại dâu tây rất hiếm là những quả mới lớn giống như những thiếu nữ đang độ tuổi trăng tròn. Dâu tây trong cửa hàng hoa quả đa phần đã chín mọng, trái nào trái nấy to như quả táo nhỏ, xấu xí và không thơm. Mấy tuần liền, Chu Đại Nhĩ đều lái xe đến những vườn dâu ở ngoại thành để hái về.

Trong một đêm mưa lớn, Phí Nhan bị sốt, Chu Đại Nhĩ công cô đến bệnh viện. Ông ta béo như thế, lên cầu thang cứ hỏn hờn hỏn, lại còn phải công cô xuống lầu rồi chạy tới bãi đỗ xe của khu chung cư, đến bệnh viện lại tiếp tục công cô lên lên xuống xuống. Đợi đến khi Phí Nhan yên lặng nằm trên giường châm cứu, ông ta mới kêu la: “Cánh tay mỗi rã rồi rồi, mỗi quá”.

Nếu bạn hỏi Chu Đại Nhĩ làm cha dượng tốt đến mức khiến cả đất nước Trung Quốc cảm động, vậy liệu Phí Nhan có cảm động không?

Không, Phí Nhan từ đầu chí cuối chưa hề có phút giây nào cảm động.

Phí Nhan chính là người tuyệt tình như thế. Thử đọc suy nghĩ ghi chép về toàn bộ tâm tư của cô, không hề phát hiện được giây phút nào cô cảm động, đây là từ vốn không tồn tại trong cuộc đời cô.

Có khi, Phí Nhan cảm thấy mình đúng là một đứa con hư hỏng. Cô nhất định thuộc loại người “nhân chi sơ, tính bản ác”. Chu Đại Nhĩ đối tốt với cô như thế, mà cô lại ngày ngày nguyên rửa cho ông ta sớm chết đi, ngày ngày nghĩ cách làm thế nào để Chu Đại Nhĩ và mẹ mình không hạnh phúc.

Quả nhiên, cuối cùng Phí Nhan cũng đợi đến một cơ hội.

Tối hôm đó, Lý Phi Ảnh phải đi diễn, khi Chu Đại Nhĩ về nhà là khoảng chín giờ, người toàn mùi rượu.

Phí Nhan nhìn đồng hồ, nếu như không phát sinh chuyện gì thì khoảng chín rưỡi là mẹ về tới nhà.

Cô nhìn Chu Đại Nhĩ đầy căm ghét, hỏi: “Có cần cháu lấy cho chú một cốc nước để tỉnh rượu không?”

Chu Đại Nhĩ tuy say tuý lúy nhưng nghe thấy câu nói đó, ông vô cùng cảm động, liền kích động đưa bàn tay với những móng dài ra nắm tay Phí Nhan biểu thị cảm ơn.

Phí Nhan nhần nhịn để ông ta nắm tay mình.

Vài giây sau, Chu Đại Nhĩ bắt đầu ruột gan nôn nóng, không ngừng nói yêu mẹ con Phí Nhan, ông rất muốn hai mẹ con cô cảm thấy hạnh phúc ... Nói đến mức cảm động, suýt chút nữa thì rơi nước mắt.

Phí Nhan không cảm động. Cô hồ hững như đang nghe thời sự. Thậm chí cô hy vọng Chu Đại Nhĩ kích động hơn nữa, cuối cùng chết trong men rượu, như thế mới gọi là đúng người đúng tội.

Chu Đại Nhĩ sau khi say rượu đã thực sự cảm kích, nói trong tiếng nấc nghẹn ngào.

Phí Nhan trợn mắt nhìn ông ta rồi đi về phòng ngủ bưng ra một cốc Sprite.

Sau đó lấy bột ngọt rắc vào đó.

Cốc Sprite trong vắt gợn lên như từng lớp sóng.

Phí Nhan bưng cốc xuân dược tự pha chế với công thức được lưu truyền trên mạng đến đặt “phịch” trước mặt Chu Đại Nhĩ, lạnh lùng nói: “Uống chút nước cho tỉnh rượu”.

Thấy “con gái” bưng nước ỉnh, Chu Đại Nhĩ cảm động đến nỗi rơi nước mắt. Ông ta cầm lên uống một hơi hết sạch, không hề có cảm giác cốc nước Sprite này có vị lạ.

Nhìn cốc nước đã được uống cạn, tim Phí Nhan bắt đầu đập dữ dội.

Lão ta thật sự sẽ không cợt nhả mình chứ?

Nếu phương thuốc này không quá mạnh, liệu có khiến lão ta chảy máu não không?

Lão ta sẽ không phát hiện ra mưu mô của mình chứ?

...

Trong khi Phí Nhan thấp thỏm bất an, Chu Đại Nhĩ đã có phản ứng – ông ta nằm trên sô pha ngủ khì.

Hoá ra, Sprite pha thêm bột ngọt lại vô hiệu. Cách lừa đảo trên mạng thật hại chết người ta.

Phí Nhan nhìn Chu Đại Nhĩ nằm ngủ giống như một con lợn chết, thở phào một hơi, rồi thấy thất vọng: Lẽ nào kế hoạch hôm nay của mình đổ xuống sông xuống biển hết sao?

Cô không cam lòng.

Nhìn đồng hồ, đã chín giờ hai mươi phút rồi, chỉ mười phút nữa thôi là mẹ sẽ về.

Phí Nhan nghĩ, đâm lao thì phải theo lao, cô trốn trong phòng ngủ của mình, xé rách quần áo ra rồi làm cho chần gối trên giường thật bừa bộn.

Cô lặng lẽ nằm trên giường, lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Đúng chín giờ rưỡi, Lý Phi Ảnh về.

Vừa đặt túi xách xuống, bà đã thấy Chu Đại Nhĩ say khướt nằm ngủ trên sô pha, trong lòng thở dài một tiếng rồi mệt mỏi la mắng. Sau đó bà lại đi về phòng Phí Nhan theo thói quen, lắng nghe xem con gái đã ngủ chưa, đang nghe nhạc gì, nói chuyện điện thoại với giọng điệu như thế nào và nội dung câu chuyện ra sao.

Phí Nhan không cho phép cha mẹ tùy tiện vào phòng cô. Lý Phi Ảnh đã phải bao lần khom lưng bên cửa nghe ngóng thế giới khép kín của con gái.

Tối đó, Lý Phi Ảnh nghe thấy con đang khóc, kêu la trong nước mắt: “Mẹ ơi!”.

Bà kinh ngạc đẩy cửa bước vào.

Cảnh tượng trước mắt khiến Lý Phi Ảnh sửng sốt, cô con gái quần áo xộc xệch, nằm cuộn tròn, run lấy bầy ở góc giường, đầu tóc rối bời, hai con mắt đỏ au.

Thấy Lý Phi Ảnh bước vào, Phí Nhan khóc lóc kêu lên: “Mẹ!” rồi bỏ nhào vào lòng mẹ, khóc lóc thảm thiết.

“Lúc chú Chu về, con thấy chú say rượu nên đi lấy cho chú một cốc nước để đã rượu, không ngờ chú kéo tay rồi ấn con xuống sô pha, định hôn ...”

Phí Nhan khóc lóc thảm thiết như diễn viên chuyên nghiệp.

Lý Phi Ảnh đứng ở trước giường, bà sững sờ, nhìn con gái đáng thương đang rơi lệ, bỗng hai mắt đỏ hoe, bà tức giận xông ra phòng khách, kêu gào “Phải cho Chu Đại Nhĩ mấy cái bạt tai để ông ta tỉnh dậy”.

Phí Nhan kéo tay Lý Phi Ảnh lại, nói về hiểu chuyện: “Mẹ, mẹ đừng hỏi lão ta, mẹ có hỏi thì lão ta cũng không thừa nhận đâu. Chuyện này không phải hôm nay lão ta mới làm, lần nào mẹ không có nhà, lão ta cũng đến gần con dụ dỗ, thậm chí việc như thế không chỉ dừng lại ở một, hai lần, thực sự con không còn mặt mũi nào để nói với mẹ”.

Nhìn mặt con gái đầm nước mắt, nổi hổ thẹn và uất hận trong lòng bà như nghiêng sông đổ núi.

Lý Phi Ảnh không hề nghi ngờ lời nói của Phí Nhan, bà đã sớm cảm thấy Chu Đại Nhĩ tâm địa gian xảo. Giờ đã có chứng cứ, hoá ra ông ta thực sự thích người phụ nữ khác, cho dù người đó là ai. Lý Phi Ảnh trong lòng khó chịu và căm hận vô cùng.

Kiểu quan hệ theo pháp luật của vợ chồng hoá ra vẫn có sự thiếu sót, bất cứ vấn đề nào được phóng đại lên đều sẽ dẫn đến tai nạn ối quan hệ này.

Mà con cái thường được cho là phương thuốc vạn năng duy nhất, có thể chữa khỏi bất cứ khuyết điểm nào dù là nhỏ nhất trong quan hệ này.

Tiếc là, đứa con ấy phải là con ruột.

Nếu đứa con không cùng huyết thống thì sẽ biến phương thuốc vạn năng thành độc dược.

Phí Nhan chính là loại độc dược đã thành công trong việc kích thích chứng bệnh.

Vì suy nghĩ cho thể diện của con gái và chồng, Lý Phi Ảnh không làm lớn chuyện này lên. Nhưng thái độ của bà đối với chồng ngày càng khác biệt, quan hệ của hai người từ lạnh nhạt dần dần trở nên tồi tệ và chia tay, quãng thời gian đó chỉ mất nửa năm.

Lý Phi Ảnh lại một lần ly hôn. Lần này biểu hiện của bà rất kiên quyết, không cần tiền bồi thường của Chu Đại Nhĩ, chỉ cần căn phòng mà hai người đã mua chung sau khi lấy nhau. Nó không lớn, chỉ là một trong rất nhiều căn phòng của Chu Đại Nhĩ.

8. Chương 8: Kết Cục Là Mãi Mãi Không Có Bên Thắng

Thế giới không tan chảy như những gì chúng ta tưởng tượng, trình độ văn minh cách mộng tưởng của chúng ta rất xa. Bởi thế, một người quả phụ hay đã ly hôn đang nuôi nấng con mình, khó tránh khỏi sẽ bị người khác lời ra tiếng vào, cho rằng bản thân người đó có vấn đề. Huống hồ, Lý Phi Ảnh rất xinh đẹp, chỉ mấy chữ “thiếu phụ xinh đẹp ly hôn” thôi là đã khiến người khác thổ phồng ra biết bao câu chuyện sau lưng người đó rồi.

Nhưng đối với đàn ông, đó chính là người phụ nữ không thích hợp trong hôn nhân.

Phí Nhan sau bao lần ngẫm nghĩ trở ngại ẹ đã có rất nhiều kinh nghiệm đối phó với đàn ông.

Giấc mộng tái hôn của Lý Phi Ảnh cứ lần lượt thất bại.

Một thời gian lâu sau đó, Lý Phi Ảnh hoàn toàn tuyệt vọng với chuyện tái hôn.

Nhưng bà là phụ nữ, trong sinh hoạt rất cần có một người đàn ông. Dần dần, Lý Phi Ảnh đã có rất nhiều tình nhân.

Có được quan hệ từ ông A, giúp Phí Nhan dễ dàng được vào trường điểm.

Có được tin tức từ ông B, bà đầu tư và kiếm được khoản tiền lớn.

Có được tình cảm mãnh liệt từ ông C, bà giữ gìn sự cân bằng nội tiết hoocmôn để nhan sắc thanh xuân không phai nhạt.

Có được mối quan hệ từ ông D, bà đã tổ chức lớp bồi dưỡng nghệ thuật của mình.

Người ngoài nhìn vào thì thấy Lý Phi Ảnh không hề có khuyết điểm gì, là quả phụ luôn được bù đắp tinh thần trong cuộc sống.

Nhưng khi một mình suy nghĩ, bà cảm thấy cuộc sống của mình thật tồi tệ. Bà nhớ lại lần đầu quen biết cha Phí Nhan. Bà mặc áo diễn, sóng mắt đong đưa, lấp lánh, khi đó ông ngồi dưới khán đài với dáng vẻ si mê ngây dại; nhớ cả cuộc sống gia đình hạnh phúc năm đó nữa.

Hạnh phúc của Lý Phi Ảnh là hạnh phúc trong mắt người khác, khiếm khuyết của bà thì chỉ mình bà mới biết.

Phí Nhan biết những chuyện của mẹ mình. Cô là cô gái quá ư mẫn cảm, lại sớm am hiểu tình yêu nam nữ. Nhưng cô thà như thế còn hơn là tiếp nhận một người đàn ông khác vào gia đình mẹ con cô, đảm nhiệm vai trò cha dượng. Trong trái tim cô, cha đã chết và mãi mãi không thể thay thế.

Phí Nhan cảm thấy mình không sai. Vì khuôn mẫu gia đình và cuộc sống đều diễn ra theo ý đồ của cô.

Cho dù mẹ có hạ sinh thế nào, thì cũng không phải là chuyện mà Phí Nhan quan tâm hay hiểu được.

Thế giới của Phí Nhan chỉ có riêng mình cô.

Phí Nhan muốn thế giới này chiều theo ý nguyện của mình mà phát triển. Nếu như không thế, cô sẽ gỡ mọi thủ đoạn để xoay chuyển sự tình.

Đây chính là nguyên tắc sống của cô.

Bởi thế sau khi lên đại học, nếu thi mà không chắc chắn đứng vị trí đầu bảng thì cô sẽ nghĩ cách để biết được đề thi trước kỳ hạn.

Nếu không có cách nào biết trước đề, cô sẽ nghĩ cách để quyến rũ thầy giáo.

Nếu thầy giáo không để ý đến, cô sẽ cho rằng thầy bị đồng tính và tin tức này sẽ lan truyền khắp nơi.

Sau nửa năm, trong trường học có một câu chuyện như sau:

“Tôi có một người bạn, ở trong một quán bar dành cho người đồng tính, nhìn thấy cả thầy Đồng Hạ Bản nữa ...”

Tin tức nhỏ nhất này nhanh chóng bay đi khắp nơi trong trường, Đồng Hạ Bản bị mọi người trong trường xa lánh mà không biết nguyên do thế nào, cũng không biết vì sao ai cũng nói mình là đồng tính. Ban ngày giảng dạy, tối là cầm thú ...

Không ai biết đến kết cục bi thương này, ngọn nguồn đầu tiên là: một cô gái nhỏ lén hút thuốc trong đêm khuya thanh vắng.

Bạch Tiêu nhìn toàn bộ tiến trình tâm lý của Phí Nhan, cô bất ngờ, sợ hãi đến mức tay run rẩy. Cô không thể tưởng tượng được rằng Phí Nhan lại là con người như thế và sau khi Phí Nhan trưởng thành, bước vào xã hội sẽ gian ác như thế nào.

Cô ngẩng đầu nhìn Phí Nhan giống như thiên sứ trước mặt mình mà toàn thân ớn lạnh.

Bạch Tiêu đã dùng Thẻ đọc suy nghĩ lần đầu tiên: Cô nhìn thấy một thiếu nữ ma quỷ đội lốt thiên sứ.

9. Chương 9: Chàng Trai Chỉ Yêu Bản Thân

Bạch Tiêu tìm phong bì trắng ở dưới giường.

Mở phong bì ra, nhìn chín tấm Thẻ đọc suy nghĩ còn lại, cô do dự không biết có nên dùng nốt chúng. Đọc được suy nghĩ của người khác, có vẻ như chẳng phải là chuyện vui vẻ gì.

Khi Bạch Tiêu đang ngây người ra cầm phong bì trắng thì điện thoại đổ chuông, là bạn trai của cô – Phạm Sam – gọi đến.

Phạm Sam nói ngon ngọt: “Anh muốn gặp em, bé cưng đáng yêu của anh, xuống luôn cưng nhé! Anh đang đợi em ở dưới lầu!”

Gác điện thoại, Bạch Tiêu suy nghĩ một lúc rồi cầm một tấm Thẻ đọc suy nghĩ, vội vàng chạy xuống.

Qua lại với Phạm Sam đã được hai tháng rồi, anh ấy là bạn trai đầu tiên của cô, nhưng cô luôn hoài nghi rằng Phạm Sam không thực sự yêu mình. Vì cô cảm thấy mình cũng không yêu Phạm Sam như thế. Cảm giác tình yêu không trọn vẹn ấy luôn vẩn vút suy nghĩ của Bạch Tiêu.

Cơ hội cuối cùng cũng đến. Có tấm Thẻ đọc suy nghĩ trong tay, bạn đang đợi gì, hay đang sợ gì, còn không mau hành động!

Bạch Tiêu xuống lầu, Phạm Sam đang đứng ở bên bồn hoa ngoài khu ký túc, hai tay đút túi, tai đeo máy nghe nhạc, một chân hơi gác lên bệ bồn hoa, dáng điệu rất anh tuấn.

Phạm Sam dáng người cao, da trắng, mắt một mí, tóc hơi xoăn, ăn mặc lịch sự nhưng cũng không quá mức thời thượng, nhìn anh rất giống với mình tinh Hàn Quốc, là chàng trai mười phân vẹn mười, là loài kỳ hoa dị thảo của trường học.

Bạch Tiêu đi đến vườn trường, lòng cô vô cùng căng thẳng.

Phạm Sam nhìn Bạch Tiêu đi đến, anh đứng đó lặng lẽ nhìn cô, mỉm cười, giống như một diễn viên đi ra từ trong vở kịch nổi tiếng.

Bạch Tiêu rất dễ bị nụ cười đó mê hoặc. Đừng chất vấn mê lực của các chàng đẹp trai, cũng đừng chất vấn mê lực của các chàng trai có nụ cười như phóng điện, trừ phi bạn chưa từng gặp.

Bạch Tiêu vừa nhìn thấy Phạm Sam mỉm cười liền cảm thấy choáng váng như bị chấn động lớn.

Một giây trước khi sự kích động biến thành hành động, Bạch Tiêu bỗng nhớ ra một vấn đề: Vì sao lần nào Phạm Sam nhìn thấy mình cũng mỉm cười như thế? Vì sao anh ấy lại cười? Vì sao anh ấy lại nở nụ cười mê hoặc người khác đến vậy?

Đây là một vấn đề mà Bạch Tiêu nghĩ không thông. Cô đã đưa ra rất nhiều giả thiết:

Anh thấy cô rất xinh nên cười nên cười để biểu thị sự yêu thích vẻ đẹp của cô.

Anh thích dáng vẻ của cô khi chạy lại bên mình nên cười để thể hiện niềm vui.

Anh có một tin vui muốn nói với cô, nên cười để thể hiện sự mừng rỡ và bí mật.

May mà giờ Bạch Tiêu có Thẻ đọc suy nghĩ, tất cả mối nghi ngờ đều có thể hoá giải ...

Chân tướng chỉ có một!

Bạch Tiêu ấn vào tấm thẻ trong túi.

Lồng ngực Phạm Sam ánh lên dòng chữ:

“Anh biết em thích nụ cười của anh. Tất cả con gái đều thích nụ cười của anh, nói anh cười như mặt trời tỏa nắng. Tạo dáng tốt thì con gái mới chết mê chết mệt. Em phải biết là ngày nào anh cũng soi gương để luyện cười đấy! Phải luyện hết các cách nhếch miệng sao cho nụ cười mê hồn ...”

Đọc được dòng chữ ấy, cô bỗng dừng bước.

Cô chậm chậm đi tới trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn một Phạm Sam điển trai mê hoặc lòng người, cảm giác thật xa lạ.

Phạm Sam dường như không nhìn ra tâm trạng Bạch Tiêu đã thay đổi. Anh vòng tay ôm lấy cô, lại đặt lên trán cô một nụ hôn có tính tượng trưng. Cô lại đọc được lời nói: “Anh đứng đây đợi em, nở nụ cười thật đẹp để tất cả nữ sinh đi qua đều quay lại nhìn anh”.

Bạch Tiêu ngẩng đầu nhìn Phạm Sam, bỗng lời nói tắc nghẹn trong cổ họng, anh đẹp trai, rất đẹp trai, nhưng anh có cần phải phô bày vẻ đẹp trai của mình như vậy không?

Phạm Sam tiếp tục dương dương tự đắc: “Em thấy chiếc áo khoác trắng mới mua này của anh có đẹp không? Có phải làm nổi bật làn da trắng không? Haizzz, em đừng sờ vào nó, nếu không màu trắng sẽ thành cháo lòng mất!”.

Bạch Tiêu ghen hòng buông tay xuống.

“Mai là cuối tuần, chúng mình đi núi Thạch Lan du lịch nhé”, Phạm Sam ôm vai Bạch Tiêu, cuối đầu hỏi.

Không hiểu sao, Bạch Tiêu lập tức có suy nghĩ rất không trong sáng: Rất nhiều cô gái đều phát sinh quan hệ với bạn trai trong chuyến đi du lịch. Khu du lịch chính là nơi nguy hiểm khiến ta đánh mất tấm thân cao quý.

Trong cảnh sơn thủy hữu tình, có bao nhiêu người thật sự say sưa với cảnh sắc? Đặc biệt là những đôi nam nữ cùng đi du lịch, chẳng phải đều có ý đồ xấu xa sao?

Cái gọi là du ngoạn trong suy nghĩ của đàn ông không phải để ở nơi sơn thủy, mà là khoảng thời gian ở với nhau trong đêm tối.

Suy nghĩ không hợp với thiếu nữ trên khiến Bạch Tiêu lập tức dấm đầu bùm bụp.

Cô còn chưa hôn bạn trai lần nào cơ mà.

Phạm Sam nói: “Em yên tâm đi, không phải chúng ta đi riêng hai người, mà lớp anh có ba bạn nữ và một bạn nam cũng muốn đi núi Thạch Lan. Bây giờ là mùa xuân tươi đẹp, rất thích hợp để đi du lịch. Phong cảnh núi Thạch Lan rất đẹp, ai đến đó cũng hết lời khen ngợi”.

Bạch Tiêu ngẩng đầu nhìn Phạm Sam, cô không hiểu thực chất ý đồ của việc anh hẹn mình đi du lịch là gì, vì thế cô ẩn vào Thẻ đọc suy nghĩ. Suy nghĩ của Phạm Sam chính là: “Mùa xuân thích hợp với việc đi du lịch”.

Xem ra mình nghĩ quá nhiều rồi, không phải tất cả con trai đều có quá trình bài tiết hoocmôn mạnh.

Từ khi Bạch Tiêu có Thẻ đọc suy nghĩ, cô có suy nghĩ tất cả đều xấu xa, đều nhơ nhớp bẩn thỉu.

Điều này đáng để người ta bực bội.

Bạch Tiêu mang theo sự day dứt nói với Phạm Sam: “Được, thế thì chúng ta cùng đi”.

Hai người ăn tối xong, Bạch Tiêu quay về ký túc sắp xếp đồ đạc.

10. Chương 10: Ý Nghĩa Của Chuyến Du Lịch

Sáng hôm sau, một đoàn sáu người, bốn nữ và hai nam đi đến bến xe, ngồi trên chuyến xe khách xuất phát lúc chín giờ.

Lộ trình đến núi Thạch Lan mất năm tiếng.

Sáu người thấy buồn chán, may mà còn có thể chơi bài.

Tú lơ khơ là một phát minh vĩ đại, là kết tinh của trí tuệ nhân loại. Nó rất tiện mang theo, cách chơi đơn giản, đủ gây cảm hứng, còn có thể kiểm chứng được nhân phẩm, tính cách, thành tích toán học của người chơi, nghe nói đánh tú lơ khơ còn là một con đường làm giàu.

Hiệu quả của năm mươi tư quân bài rất nhanh chóng thể hiện.

Phạm Sam chỉ thua chứ không thắng, khiến Bạch Tiêu không khỏi hoài nghi trí tuệ của anh ta.

Ngoài ra, Phạm Sam còn không hiểu rõ khả năng của năng của mình, không ngừng dùng những lời lẽ đùa cợt để phê phán Bạch Tiêu: “Em có biết đánh bài không đấy? Nếu không biết thì tránh sang bên nghỉ ngơi đi! Thật đần độn”.

Pha trò mà chẳng buồn cười chút nào, Phạm Sam nói đi nói lại những mấy lần, Bạch Tiêu trong lòng không vui, đặt quân bài xuống:

“Em không chơi nữa. Anh chị chơi đi.”

Tính cách của một người như thế nào nhất định sẽ biểu hiện khi anh ta chơi bài.

Đánh bài giỏi thì trí tuệ cao, tính cách không vội vã cũng chẳng nóng nảy.

Sợ nhất chính là loại người như Phạm Sam. Bản thân đã không có khả năng mà còn so đo từng tí. Nguyên nhân anh ta thua bài liên tiếp chung quy lại chính là: Bạn gái mập sẽ không biết đánh bài, bạn gái gầy thì không biết liên kết, bạn gái có mái tóc vàng thì hoàn toàn không có suy nghĩ logic, còn mỹ nữ mắt to và anh chàng Trâu Bác thì cứ liếc ngang liếc dọc, có ý gian dối.

Điều càng gay go chính là Phạm Sam khát lần trong vấn đề tiền nong:

“Ván sau, ván sau tớ sẽ đưa.”

Hoặc nói: “Khi nào thua đến một trăm tệ thì tớ sẽ trả các cậu một thể mà!”.

Thậm chí còn nói: “Chúng mình đã nói là chơi ăn tiền sao? Mọi người là sinh viên thì lấy đâu ra tiền!”, đủ loại hành động tiểu nhân của Phạm Sam bị người khác khinh thường tới n lần.

May mà nam nữ thanh niên không hay chấp nhặt nên vẫn chơi với anh ta.

Bạch Tiêu lặng lẽ ngồi bên, nhìn họ âm ỉ, trong lòng càng lúc càng khó chịu: Sao mình lại tìm bạn trai như thế? Lẽ nào chỉ vì anh ta đẹp trai?

Nhưng, nhìn thấy những cô gái cao, thấp, béo, gầy đều vừa đánh bài vừa dán mắt vào Phạm Sam đẹp trai, cô lại cảm thấy có bạn trai như thế cũng đáng tự hào. Chỉ ít là cũng có được cái ngoại hình đẹp, đủ để mãn nguyện thói chuông hư vinh, nghĩ như thế, lòng cô cũng dịu lại.

Chọn bạn trai, có phải giống như mua đồ đạc?

Con gái ở trong siêu thị tình yêu, đã cuồng càng cuồng, chọn lựa kỹ càng, nhưng mãi mãi không mua được sản phẩm mà mình hoàn toàn hài lòng. Vì thế, cuối cùng thường tuý cơ chọn một rồi tiến đến hôn nhân.

Mà tuổi thanh xuân chính là chi phí đắt đỏ cho sự chọn lựa kỹ càng đó.

Bỗng cánh tay phải của Bạch Tiêu đau nhói như bị kim châm – cô bị Phạm Sam cẩu một cái.

Bạch Tiêu chau mày, hất cánh tay Phạm Sam ra nhưng lại bị anh ta bịt chặt miệng.

Trong hoảng hốt, sợ hãi càng gia tăng.

Một anh chàng khoảng hai mươi tuổi đang đứng trong khoang xe, mặc bộ đồ thể thao cũ rích, bẩn thỉu, nhìn mà chẳng biết nó vốn màu gì nữa. Hắn ta gầy guộc, tóc hơi dài, gần như che cả đôi mắt.

Tướng mạo bình thường, quê mùa, nghèo khổ.

Nhưng điều bất thường là: Hắn ta đang cầm một con dao nhọn.

Dao dài khoảng bốn mươi centimet. Lưỡi dao sắc nhọn, phá tan sự yên tĩnh trong xe.

Cướp!

Đây là từ mà cô vẫn thường đọc được trong các tin tức xã hội. Cuối cùng thì không hề báo trước, hắn đi đến trước mặt cô gái Bạch Tiêu mới chỉ mười tám tuổi.

Bạch Tiêu vô cùng sợ hãi. Cô sợ đến mức như ngạt thở, thậm chí còn cảm thấy mình đang trong cơn ác mộng.

Bình tĩnh, bình tĩnh, chỉ là giấc mơ thôi mà, làm sao có thể gặp cướp được?

Nhưng thời gian không cho cô nghĩ nhiều như thế.

Tên tóc dài cầm dao đã đi đến, cách chỗ cô ngồi chỉ ba ghế.

Bạch Tiêu nghe thấy tên tóc dài nói bằng tiếng phổ thông không chuẩn lắm: “Đưa tiền cho tao, mau lên!”. Hắn ta giơ con dao lên rất cao. Lưỡi dao sáng loáng, không biết là do xe tròn tránh hay tại mũi dao đang bị đưa qua đưa lại.

Bạch Tiêu run rẩy nép vào lòng Phạm Sam.

Nhưng ngay sau đó cô phát hiện, Phạm Sam cũng đang run run. Hai người nhìn nhau, chỉ thấy sự sợ hãi trong đáy mắt.

Bạch Tiêu hỏi nhỏ: “Chúng mình có đưa tiền không?”

“Có”, Phạm Sam nói giọng kiên định.

“Cấm nói chuyện, đứa nào nói chuyện, tao sẽ đâm chết!”, tên tóc dài nghe thấy tiếng xì xèo bàn tán ở phía cuối xe liền vung dao, hăm dọa.

Bạch Tiêu thấy câu nói đó của tên tóc dài hướng thẳng vào mình. Nhưng ánh mắt của hắn ta đã bị mái tóc dài che lấp, không dám nhìn thẳng cô.

Chỉ bằng động tác né tránh ánh mắt người khác như thế thôi, Bạch Tiêu cũng nhận ra: Đây là tay mới vào nghề, một tên cướp nhát gan, một tên tội phạm non nớt.

Bạch Tiêu nhìn tay của tên đó không ngừng run rẩy, bắt đầu nghĩ: Chẳng phải nói đoàn kết tạo nên sức mạnh sao? Nếu lúc này, tất cả mọi người trên xe đều đồng loạt xông lên thì liệu tên cướp miệng còn hôi mùi sữa này còn đường sống nữa không?

Nhưng cô lập tức bác bỏ suy nghĩ này, chỉ ít thì bản thân không thể làm được.

Mình không thể làm được việc anh hùng như thế.

Mình không thể giáng bàn tay bất quá xuống được, không thể dùng một nắm đấm mà đánh chết tên khốn đó được, cũng không thể hiên ngang lại gần, nếu không đánh thắng thì phải ra sức cào cấu tên khốn đó, mình không thể sử dụng thuật giẫm đạp được!

Không thể tỏ ra anh hùng hư thế, Bạch Tiêu đành an ủi bản thân rằng cô không có trái tim dũng cảm, đóm lửa nhỏ của lòng đấu tranh vì chính nghĩa của cô đã lụi tàn rồi.

Cô quay đầu nhìn người bên cạnh, Phạm Sam rất bình tĩnh.

Mỹ nữ mắt to trừng trừng nhìn tên vô lại tóc dài.

Trâu Bác thu khoé miệng, xem ra cũng đang muốn thừa cơ nhảy qua cửa xe giống mình.

Ai cũng yên lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng thở và tiếng tim đập.

Nhiều người rất bình tĩnh lấy ví tiền, rút tờ nhân dân tệ màu hồng ra đưa cho tên tóc dài đang lăm lăm con dao trong tay.

Hắn ta một tay vung con dao, một tay giật lấy tiền, định đút vào túi áo theo thói quen nhưng phát hiện mình đang cầm dao bên tay trái, lại lấy bẫy đút tiền vào túi phải.

Bạch Tiêu lặng lẽ nhìn hắn ta, cô thấy: Người này thật sự là lần đầu tiên đi cướp.

Lòng tham của hắn không lớn, ngay cả túi đựng tiền cũng không mang.

Mọi người đều nói phụ nữ dùng bút tất để chinh phục đàn ông, đàn ông dùng bút tất để đi cướp ngân hàng. Nhưng hắn ta không chụp chiếc bút tất nào lên đầu, ngay cả dụng cụ cơ bản cũng không có mà lại đi cướp. Thật sự quá sỉ nhục người khác rồi ...

Bạch Tiêu còn nhận thấy hắn ta thuận tay trái, khả năng phòng ngự của tay phải rất yếu. Nhưng phân tích điểm ấy cũng chẳng có tác dụng gì. Bạch Tiêu không phải Hoàng Dung[1], không biết võ công, càng không có thuốc linh đan để chết đi sống lại, bảo hiểm cũng chẳng mua nổi, làm điều nghĩa khí mà bị thương thì cũng chẳng biết tính toán đến việc mua bảo hiểm cho những tình huống nguy hiểm bất ngờ thế nào. Hiện thực thê lương đã nhiều lần chứng minh một đạo lý – nguy hiểm của việc ra tay làm điều nghĩa là rất lớn.

[1] Hoàng Dung () là nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết Anh hùng xạ điêu của Kim Dung.

Kết cục của những anh hùng trong nhân loại chính là bị cắt xé từng chút từng chút một như thế.

Tên cướp cuối cùng cũng đi xuống hàng ghế cuối, chỉ thẳng dao vào Bạch Tiêu.

Đang lúc Bạch Tiêu rút trong túi ra năm trăm tệ ra đưa cho tên cướp tóc dài thì bỗng Trâu Bác dùng một tay túm lấy cổ tay trái của hắn, rồi lại dùng một chân đá trúng khuỷu chân hắn.

Bất ngờ, tên trộm vứt dao quỳ rạp xuống.

Khi đó, như vừa từ giấc mộng bừng tỉnh, trong xe phút chốc huyền não trở lại, thi nhau đâm đá tên cướp.

“Đi, đi đá cho hắn một cái!”, Phạm Sam kéo tay Bạch Tiêu đi lên phía trước.

Đi gần đến nơi, Bạch Tiêu cúi đầu nhìn thấy tên trộm bị cả đám người phần nộ đâm đá cho không còn hình người nữa, hắn ôm đầu, miệng không hề phát ra những tiếng kêu ôi ôi, á á.

Hắn kêu lên: “Mẹ ơi!”, rồi lại gào thét “Mẹ ơi ...”.

Bạch Tiêu không nhìn rõ nét mặt của hắn, chỉ nghe thấy tiếng trong âm thanh kìm nén đó có một nỗi thống khổ tột cùng, giống như lưỡi dao, từng nhát từng nhát đâm vào trái tim cô.

Việc cuối cùng mà những người anh hùng trên xe muốn làm, chính là xếp thành hàng, anh một đám, tôi một đám.

Tên cướp đau khổ bò trên sàn xe, ôm lấy đầu lẫn lộn.

“Thật đáng thương, hắn bị đánh sắp chết rồi!”, lòng Bạch Tiêu dấy lên nỗi thương cảm, buột miệng nói.

“Liên quan gì đến cô sao? Không phải cô là đồng bọn với hắn chứ? Cướp của thì đáng bị đánh chết! Cô còn nói nhiều nữa là bị đánh giống hắn ta đấy!”, một anh chàng vô cùng vạm vỡ trong đám đông đó nghiêm túc cảnh báo Bạch Tiêu.

Phạm Sam không nói gì, thậm chí còn ý thức lùi về phía sau một bước để cách Bạch Tiêu một chút.

Trong khi đó, Trâu Bác nghe thấy liền nói: “Cậu nói gì thế? Cô ấy là bạn học của tôi!”

Bạch Tiêu khó chịu trong lòng, thở dài một tiếng.

Tiếng thở dài không rõ lắm bởi cô bị tiếng kêu gào “Mẹ ơi, mẹ ơi” của tên cướp đang nằm trên sàn xe thu hút.

Bạch Tiêu bỗng nghĩ: Vì sao hắn lại kêu gào như thế nhỉ? Vì sao nhìn mặt hắn còn non nớt mà lại đi cướp nhỉ? Nhìn bộ dạng thì hắn quả thực là người mới vào nghề.

Vừa rồi do quá lo lắng, sợ hãi, cô đã quên mất trong túi mình còn có tấm Thẻ đọc suy nghĩ.

Bạch Tiêu rút tấm thẻ ra, nhân lúc mọi người trong xe đang tỏ vẻ anh hùng, cô vội ngồi xuống, định viết tên của tên cướp lên tấm thẻ.

Bỗng, cô nhớ ra mình không biết tên của hắn.

Thế thì chỉ có thể viết tên cướp tóc dài, có được không nhỉ?

Cô ấn vào tấm thẻ, rồi lại chạy đến chen chúc vào đám đông.

Tên cướp đau đớn kêu gào, miệng không ngừng gọi mẹ.

Ngực hắn đã bắt đầu rớm máu, dần dần hiện ra dòng chữ sáng như vàng, giống như có một đôi tay thần kỳ đặt lên trên một bàn phím, gõ ra từng chữ từng chữ một.

Hắn đang nghĩ đến người mẹ ở trong bệnh viện.

Hắn hối hận vì đã đi cướp của.

Hắn đang nghĩ: Nếu năm vạn tệ của mình không bị trộm trên xe khách thì mình cũng không phải cướp bóc thế này làm gì.

Hắn lo ẹ mình không thể chờ đợi được nổi phí phẫu thuật, chỉ có thể nằm giường bệnh trắng toát, lặng lẽ rời xa thế giới này.

Hắn nghĩ mẹ mình ...

Đọc được từng dòng tâm sự đó, cuối cùng Bạch Tiêu cũng hiểu rõ được người thiếu niên để tóc dài lấp mắt, toàn bộ trở thành một vết thương dài.

11. Chương 11: Đôi Lúc Người Ta Cũng Nói Xuôi Theo Số Phận

Tên cướp tóc dài mười tám tuổi, tên là Đơn Hải Kinh.

Mười tám năm về trước, cậu ta được sinh ra tại một bệnh viện ở thành phố ven biển.

Cũng trong phòng sản, trong ngày hôm đó, có một bé trai khác ra đời, tên là Lục Hậu.

Một tuần sau, hai sản phụ đều được xuất viện.

Đơn Hải Kinh cùng đôi vợ chồng nông dân trở về vùng ngoại ô thành phố.

Lục Hậu trở về trung tâm thành phố với đôi vợ chồng làm quán ăn.

Ba tháng sau, Đơn Hải Kinh bị bệnh, đó là bệnh về máu bẩm sinh, chức năng tạo máu có vấn đề. Còn Lục Hậu vẫn khỏe mạnh.

Sau đó, cứ cách một tháng, Đơn Hải Kinh lại phát bệnh một lần, mỗi lần phát bệnh là mặt bỗng nhợt nhạt rồi ngã nhào xuống. Cậu không được vận động mạnh, không thể để mình bị thương, cậu cần quý trọng mỗi giọt máu của mình.

Mỗi lần đến bệnh viện, mẹ đều là người truyền máu cho cậu, mãi đến năm mười lăm tuổi, máu trong huyết quản của cậu gần như được thay đổi hoàn toàn, lượng máu được giữ lại đều là máu của mẹ cậu – Vệ Lam. Nhưng nỗi khổ lớn nhất của cậu là không biết mình còn sống được bao lâu nữa.

Từ nhỏ, bác sĩ đã nói với Đơn Hải Kinh là căn bệnh này có thể cướp đi sinh mạng của cậu bất cứ lúc nào.

Còn cậu bé Lục Hậu được sinh cùng ngày với cậu lại rất hạnh phúc. Cậu ta được sống trong vòng tay yêu thương của cha – Lục Thủy – và mẹ – Liêu Tiên, vui vẻ hưởng thụ những năm tháng ấu thơ.

Nỗi phiền não lớn nhất của Lục Hậu là cô bé Ban Hoa mà cậu thích nói cậu béo như lợn và không muốn trò chuyện cùng.

Đây là hai cậu thiếu niên hết sức bình thường, có cuộc sống khác biệt nhau.

Vận mệnh là do Trời sinh, Đơn Hải Kinh từ nhỏ đã không oán hận gì số mệnh của mình. Cậu nghĩ, tuy sinh ra trong gia đình nghèo khó, tuy mắc chứng bệnh bẩm sinh, tuy không biết đến ngày nào ông Trời sẽ đón mình lên thiên đường, nhưng cậu thấy may mắn vì có người mẹ vĩ đại. Bà Vệ Lam chưa bao giờ bỏ rơi con mình, yêu thương cậu như một báu vật hoàn mỹ nhất.

Lục Hậu đương nhiên cũng không ca thán gì về số phận tốt của mình. Ví như, thích chiếc điện thoại Iphone của cậu bạn cùng học, cậu liền nói cha mua ỉnh một chiếc, nhưng ông Lục Thủy nói trẻ con không nên dùng điện thoại quá tốt, nếu không thì trên lớp con sẽ không chịu nghe giảng. Bởi thế, lúc ở trước mặt cha mẹ, Lục Hậu làm rớt chiếc Nokia xuống nền nhà vỡ tan.

Thậm chí, lúc Lục Hậu làm hỏng di động, cậu ta còn nghĩ rằng – vì sao mẹ mình chỉ lái chiếc xe con màu đỏ bình thường đến đón mình, còn mẹ của cậu bạn ngồi cùng bàn lại lái chiếc xe đua màu đỏ đến. Mà hơn nữa màu đỏ của chiếc xe đua ấy lại vô cùng đáng yêu và bắt mắt, ngay cả Ban Hoa cũng thích chiếc xe ấy.

...

Nếu Lục Hậu biết: mười chín năm về trước, mình và Đơn Hải Kinh bị hoán đổi thì cậu có nghĩ như vậy nữa không?

Cuộc sống đôi khi còn khoa trương hơn cả tiểu thuyết.

Đúng thế, mười chín năm trước, Đơn Hải Kinh bị cha mẹ ruột của mình là ông Lục Thủy và bà Liêu Tiên vứt bỏ, đánh tráo với cậu bé Lục Hậu. Bởi con cái họ sinh ra đều mắc bệnh bẩm sinh. Đơn Hải Kinh là con trai thứ ba của nhà họ, họ sợ cơn ác mộng lại một lần nữa xuất hiện. Bởi thế, ngày đầu tiên khi con trai ra đời, ông Lục Thủy đã nhân lúc mọi người không để ý, hoán đổi hai đứa bé với nhau.

Từ đó, Lục Hậu trở thành tiểu thiếu gia được ăn sung mặc sướng.

Đơn Hải Kinh thân mang trọng bệnh, trở thành con cái của một gia đình nghèo khổ.

Nhưng điều may mắn là, họ không biết đối phương để đem cuộc sống ra so sánh với nhau, không cảm thấy mình hạnh phúc hay bất hạnh đến nhường nào.

Đến một ngày sự việc bị bại lộ, đó là năm Đơn Hải Kinh mười tám tuổi.

Có một hôm, một người phụ nữ lạ mặt bỗng tìm đến gõ cửa, đưa cậu đến bệnh viện xét nghiệm, sau đó hỏi cậu có thể hiến thận cho Lục Hải – anh họ của cậu không.

Đơn Hải Kinh đã hiểu.

Người phụ nữ lạ mặt đó chính là Liêu Tiên, bà nước mắt giàn giụa nói với Hải Kinh sự thật: Bà mới là mẹ ruột của cậu.

Khóc thì có tác dụng gì? Khóc có thể ngăn chặn được báo ứng sao? Lúc làm việc xấu, ngẩng lên trời xanh cười lớn thì phải dự tính đến một ngày bản thân sẽ bùng nổ mà khóc lóc thảm thiết chứ?

Hóa ra, nhà ông Lục Thủy có lịch sử bệnh bẩm sinh nối đời, gene di truyền không tốt, cơ thể luôn phát bệnh. Đến đời họ thì bệnh tình đã vô cùng nguy kịch, toàn bộ người trong dòng tộc đều không sinh hạ được những đứa con bình thường, trừ cháu trai của ông Lục Thủy – Lục Hải. Lục Hải là cậu bé duy nhất trong nhà họ Lục được sống khỏe mạnh.

Tất cả mọi người đều coi Lục Hải là báu vật.

Đã là báu vật thì đều rất mỏng manh yếu đuối.

Năm mười tám tuổi, Lục Hải bị mắc chứng bệnh nhiễm trùng đường tiểu.

Tóm lại, tất cả những chứng bệnh nan y trên thế giới đều giáng xuống nhà họ Lục.

Họ không thiếu kinh phí để chạy chữa nhưng lại thiếu phương thuốc cứu chữa. Lục Hải cần thay thận nhưng không thể tìm được người có thận phù hợp.

Khi đó, từ trong thâm tâm họ nghĩ, tiền có thể giải quyết được mọi việc. Vấn đề không phải là tiền, mà là không có cơ hội tiếp tục sống.

Nhà họ Lục cả ngày khóc lóc nghĩ cách giải quyết, kéo nhau rồng rắn đến bệnh viện làm xét nghiệm, xem có khả năng cứu được mầm sống duy nhất của dòng tộc không. Nhưng, đáng tiếc, thận của ai cũng không hợp với Lục Hải.

Suy đi tính lại, họ thử đi tìm đứa con bị hoán đổi.

Họ đã tìm thấy. Người có tiền muốn tìm người trong một thành phố nhỏ là chuyện vô cùng dễ dàng, chỉ cần họ có thật sự muốn tìm không mà thôi.

Họ rất kinh ngạc khi biết đứa bé đó vẫn còn sống. Hơn nữa năm nay nó đã mười tám tuổi và trở thành một người khỏe mạnh.

Vì sao thằng bé lại không bị bệnh di truyền? Vì sao nó vẫn còn sống? Nó đã được chữa trị thế nào? Chắc chắn những câu hỏi “vì sao” này luôn lẫn lộn trong suy nghĩ của nhà họ Lục.

Kỳ thực là không có gì đáng kinh ngạc cả, từng giây từng phút luôn có kỳ tích xuất hiện.

Yêu và hận, đều là nguồn động lực để phát sinh kỳ tích trên thế giới. Chỉ là cuộc sống của phần lớn con người trên thế giới đều không tràn ngập tình yêu và lòng hận thù như thế, bởi họ hoài nghi rằng kỳ tích là chuyện bịa đặt. Thực ra, kỳ tích là điều mình sáng tạo, cuộc sống tầm thường và vô vị cũng do chính bản thân mình tạo nên. Kỳ tích là giấy thông hành của người kỳ tích, tầm thường chính là tấm bia mộ của kẻ tầm thường.

Bà Lục xoa lên má đứa con mình đứt ruột sinh ra, nước mắt lưng tròng, nói: “Con của mẹ, con vẫn sống, mẹ không nỡ rời xa con. Lần này chỉ có con mới cứu được gia đình ta...”, sau đó bà lại bình tĩnh, kể lại việc hoán đổi con hồi nhỏ mà không hề hổ thẹn.

Đơn Hải Kinh suy sụp, sao cuộc sống lại có thể bi thương đến thế?

Nhìn người mẹ lạ lẫm trước mặt, người phụ nữ đã không hề do dự vứt bỏ mình, theo bản năng, Đơn Hải Kinh đã từ chối yêu cầu của vợ chồng Lục Thủy. Cậu thậm chí còn vô cùng phản cảm với cha mẹ ruột trong bộ quần áo sang trọng. Cậu liếc nhìn chiếc nhẫn có gắn viên ngọc quý lớn trên ngón tay bà Lục, lại nắm chặt lấy bàn tay khô đen của mẹ nuôi Vệ Lam, vô duyên vô cớ tức giận, cậu hận không thể dùng bàn tay của bà Vệ Lam ẹ để một cái bặt tai.

Đơn Hải Kinh kiên quyết nói: “Không được”.

Sau bao lần van nài khổ sở, người nhà họ Lục bắt đầu hống hách lăng mạ Đơn Hải Kinh là người bất lương. Thật nực cười.

Trên thế giới này, vốn không có nhiều người tâm địa hiền từ như thế.

Nếu không thì đạo đức mẫu mực sao có thể biểu lộ rõ được chứ? Những người làm xúc động cả Trung Quốc vì sao lại khiến chúng ta rơi lệ?

Bởi thế, sao có thể tha thứ ột người đã bỏ rơi mình?

Sao có thể tha thứ cho người cha người mẹ mà chưa một lần có trách nhiệm với mình?

Sao có thể dâng hiến sinh mệnh quý báu của mình, cắt bỏ một quả thận ột người mà mình chưa một lần gặp gỡ?

Sao có thể? Đơn Hải Kinh cũng chẳng phải là vị Bồ Tát đại từ đại bi cứu nạn cứu khổ.

Vợ chồng Lục Thủy nài nỉ mãi, Đơn Hải Kinh liền đẩy họ ra cửa.

Cậu nắm chặt tay người mẹ nuôi của mình là Vệ Lam, nói: “Mẹ, đừng quan tâm đến họ! Con không quen họ. Con và họ chẳng có quan hệ gì cả. Con chỉ có một người mẹ mà thôi”.

Hôm đó, sau khi ông bà Lục về, Đơn Hải Kinh đã một mình chạy đến một cánh đồng cách nhà cậu rất xa, men theo những bờ ruộng nhỏ, cứ thế đi, đi mãi. Nhưng cậu phát hiện, cứ đi như thế thì cũng chỉ vẽ ra một hình chữ điền giống nhau mà thôi.

Cho dù đi như thế nào thì cuộc đời vẫn thế, cho dù đến đâu thì đều có thể rơi vào vũng bùn lầy của khu ruộng ấy.

Đây chính là cuộc sống trăm sông đổ về một biển.

12. Chương 12: Cuộc Sống Có Thể Ép Tuổi Đời Mười Tám Đến Bước Đường Cùng

Ông Trời có lúc rất thích biểu dương chính nghĩa, rõ ràng nhiều người đều tự cao tự đại về đạo đức của mình.

Đơn Hải Kinh không đồng ý cho người anh họ của mình một bên thận để cứu vớt gia tộc nhà họ Lục, cậu đã không thực hiện đạo đức mẫu mực thì ông Trời sẽ phạt mẹ nuôi của cậu là bà Vệ Lam bị ung thư vú.

Đứng trước tình yêu thương thì mối hận trở nên nhỏ bé!

Đơn Hải Kinh và người anh họ mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu đó đã làm xét nghiệm. Cậu đồng ý cho người anh họ hống hách của mình một bên thận. Nhưng yêu cầu của cậu là: Phải đưa cho cậu hai mươi vạn tệ.

Một bên thận đã làm tăng thêm nỗi hận ở tuổi đời mười tám, cả đời mang theo mình nỗi đau thương vì bị cha mẹ vứt bỏ, hai mươi vạn tệ cũng chẳng có giá trị gì.

Đơn Hải Kinh cần hai mươi vạn tệ để lo tiền phẫu thuật và chữa trị cho bà Vệ Lam.

Lục gia lập tức đồng ý và đưa trước cho Đơn Hải Kinh năm vạn tệ.

Năm vạn tệ, lần đầu tiên Đơn Hải Kinh nhìn thấy số tiền lớn đến thế. Cậu ôm tiền trước ngực, khóc khi nghĩ mẹ mình sẽ được cứu. Sau đó cậu mang theo sự bi phẫn lẫn vui mừng đi đến phòng phẫu thuật.

Cuộc phẫu thuật rất thành công, cũng không có phản ứng lạ nào.

Nhưng Đơn Hải Kinh vẫn chưa lấy được nốt mười năm vạn tệ còn lại.

Thế giới này, có lẽ người vô sỉ không nhiều như bạn nghĩ, nhưng họ luôn trơ tráo hơn những gì bạn tưởng tượng.

Lục gia đã lật mặt, nói rằng không quen biết cậu.

Cha của người anh họ sống dở chết dở đó cũng chính là bác trai của Đơn Hải Kinh đã nói với cậu khi cậu đến đòi tiền rằng: “Mày còn dám đòi tiền nữa sao? Tao nói ày biết, mày làm như thế là buôn bán nội tạng đấy! Buôn bán nội tạng, mày hiểu không? Đó là vi phạm pháp luật! Mày mà không rút đi hả, mày có tin là tao sẽ tống mày vào tù không?”.

Đơn Hải Kinh vẫn là một thiếu niên, vẫn chưa thể hiểu được rằng việc mình làm có phải là buôn bán nội tạng hay không, nhưng cậu sợ ngồi tù. Nếu bị ngồi tù, cậu sẽ không được nhìn thấy mẹ Vệ Lam nữa.

Huống hồ, mẹ vẫn đang nằm ở bệnh viện trong thành phố, đang rất cần tiền phẫu thuật.

Đơn Hải Kinh đã hỏi bác sĩ, năm vạn tệ đủ ột lần phẫu thuật. Bác sĩ yêu cầu phải tiến hành phẫu thuật gấp rút vì bệnh ung thư vú phát triển rất nhanh.

Đơn Hải Kinh đành ôm số tiền năm vạn tệ ngồi chờ xe buýt đường dài suốt hai tiếng đồng hồ, đem số tiền đó từ nơi thôn dã đi đến thành phố phồn hoa để trả tiền cứu tính mạng ẹ.

Nhưng, cậu đã quá mệt. Cả ngày không dám chợp mắt, bây giờ thực sự cậu không thể chịu nổi nên đã ngủ quên năm phút.

Lúc tỉnh dậy, cậu phát hiện túi tiền đã bị mất.

Cậu nói xe dừng lại và yêu cầu mọi người không được xuống xe, sau đó nói bác tài lái xe đến thẳng Cục Cảnh sát.

Yêu cầu của một người yếu đuối thật nực cười. Hiện thực tàn khốc nói cho chúng ta biết rằng: Người yếu đuối nếu sống trong thế giới này thì cần có sự phục tùng vô điều kiện, không nên có bất cứ yêu cầu gì.

Huống hồ, có bao nhiêu người sẽ đồng ý làm theo yêu cầu của cậu thiếu niên mười tám tuổi chứ? Có bao nhiêu người đồng ý vì một cậu thiếu niên mười tám tuổi mà lãng phí thời gian đây? Mọi người đều bận như thế, bận đi du lịch, bận đi thăm người thân, bận về nhà, bận kiếm tiền, chút thời gian ấy đối với họ là dài vô hạn.

Trong hỗn loạn, có người bức mình nhảy xuống xe, sau đó mọi người lần lượt kêu ca và đi xuống.

Cậu thiếu niên này ngồi khóc trên chuyến xe buýt đường dài cả ngày trời. Cậu không biết làm thế nào, không biết có còn biện pháp nào để gom góp tiền phẫu thuật ẹ không.

Cuối cùng, cậu nghĩ đi nghĩ lại rồi quyết định khiến cho những kẻ xấu xa ấy “nợ máu phải trả bằng máu”.

Đơn Hải Kinh cầm số tiền hai mươi tệ còn thừa trên người, mua một con dao leo lên một chiếc xe khách.

Đơn Hải Kinh định cướp lại số tiền năm vạn tệ đã bị mất trước. Sau đó cậu sẽ cầm dao đến tìm ba mẹ ruột, người bác cùng anh họ của mình, nếu họ không trả nốt số tiền mười năm vạn tệ còn lại, cậu sẽ cầm dao đâm chết họ.

Dù sao bản thân đã vô cùng xui xẻo rồi, dù sao ông Trời cũng luôn ép cậu đến bước đường cùng rồi, thế thì chẳng bằng tranh đấu lần cuối cùng để tìm thêm mấy người tuần táng với mình.

...

Không phải tất cả những người ở độ tuổi mười tám đều được sống dưới ánh mặt trời.

Tuy tất cả những thiếu niên mười tám tuổi, trên đầu đều có mặt trời chiếu rọi, nhưng nhất định sẽ có người mỉm cười vui vẻ trong ánh mặt trời, có người lại khóc thê lương dưới những bóng râm.

Thế giới vốn là như thế. Có bao nhiêu ánh mặt trời thì cũng có bấy nhiêu bóng râm được tạo nên bởi chính ánh mặt trời ấy.

Chúng ta đã tô son điểm phấn quá nhiều, đánh bóng thế giới và làm bóng chính bản thân mình. Hãy đứng trước gương và nhìn cuộc sống trên thế giới này. Thực ra, gương soi chỉ có thể phản chiếu lại hình bóng hư vô mà thôi, nó đem đến cho chúng ta cảm giác không đủ ấm áp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-doc-tam>